Móra Nyúz

A Móra Ferenc Kollégium lapja

XVI. évfolyam

2. (49.) szám

2012. november

Kedves Olvasók!

Köszöntelek Titeket legfrissebb számunkban, ahol ismét mi, a kollégisták és a velünk történt események kapják a főszerepet. Bízom benne, hogy elnyeri tetszéseteket a szerkesztőségi csapat fáradtságos munkája.

Az őszi hónapok mindig a megújulás időszakát jelentik a kollégium életében, épp ezért szólaltattuk meg most az új, előkelő pozícióba kerülő embereket, akik valamilyen módon segítenek minket mindennapjainkban, programokat szerveznek nekünk. Az első néhány oldalunkon a Kollégiumi Bizottság tagjaival ismerkedhettek meg. Az elkövetkezendő két számban folytatjuk a tagokkal készült interjúkat, hogy aki esetleg nem nagyon tudott a tagok munkájáról, most kicsit közelebb kerüljön hozzájuk.

Az alagsori mókákat soha nem szabad kihagynunk a beszámolókból: olvashattok az idei év „tök-csodáiról", a csocsóbajnokságról, illetve a két kedves − már-már lakónak számító − új büfésünkről, beilleszkedésükről és terveikről. És mivel az interjúkból sosem elég: új rendszergazdánkat, Jagyugya Eriket és legnagyobb segítségét, Pfeffer Árpit kérdeztük a kollégium hálózati rendszerének működtetéséről. Végül egy mindenkit érintő nagy változásról beszél igazgatónőnk: a felújításokról a kollégiumban. Érdemes elolvasni, hogyan jutottunk el idáig.

Egyik írónk egy nagyon fontos problémát hint el az egyetemistákról szóló cikkében, ajánlom Nektek elolvasásra, elgondolkozásra. Összefoglalót kaphattok az Őszi Állásbörzéről, nem árt előre gondolkozni, főként a mai magyarországi viszonylatokban.

Persze hagyunk némi helyet a kultúrának és a szórakozásnak is: szerzőink a kultúra más és más rétegeibe ásták bele magukat. Olvashattok színházi nyílt napról, koncertről, kiállításról, továbbá a vidéki romkocsmákról és egy helyes kis könyv ismertetőjéről. Az előző számban alakuló novella is véget ér most, az utolsó oldalakat pedig a képillusztráció-vers kombóval és a kihagyhatatlan képrejtvényekkel színesítjük.

Sok szeretettel nyújtom át Nektek a novemberi Móra Nyúzt ebben a hamar sötétedő, téliesedő, „szobába bevackolódós" időszakban, egy fahéjas-almás tea vagy egy forralt bor mellé kiváló társaság! ☺

Salamon Dóra

Fotók: Nagy Zsuzsanna

Kollégiumi Bizottság 2012/2013

Kollégiumunkban október 1-5. között zajlottak le a kollégiumi bizottsági jelölések, majd a jelöltek a 8-ai közgyűlésen mutatkozhattak be. Az ezt követő, 14-éig tartó szavazások végeredményét az alábbi táblázatban láthatjátok, illetve a 2012/2013-as tanév bizottsági tagjait képekkel és rövid feladatköri leírással mutatjuk be. Továbbá a jelenlegi és elkövetkezendő számokban interjúval igyekszünk közelebb hozni a kollbiz tagjait.

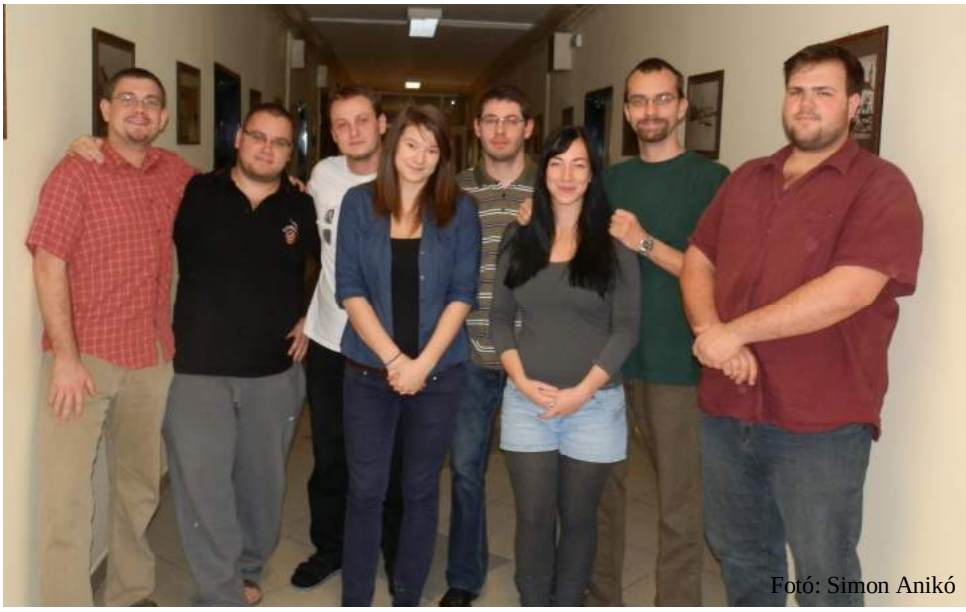
Fotó: Simon Anikó

	Név	*Szavazatok száma*
1	Gömbicz Nándor	*116*
2	Régert Attila	*110*
3	Szabó János	*109*
4	Csenki Gergely	*95*
5	Varga Bálint	*92*
6	Pfeffer Árpád	*83*
7	Apjok Vivien	*75*
8	Széplaki Tünde	*71*
9	Jagyugya Erik	*70*
10	Tóth Liliána	*60*
11	Gódor Nikolett	*52*
12	Németh Beáta	*35*
13	Perei Zsolt	*34*
14	Csík Réka	*33*
15	Kiss Máté	*27*
16	Szegedi Eszter	*26*
17	Markella Tamás	*18*
18	Ruff Bence	*10*

Apjok Vivien
kulturális rendezvények,
kollégiumi médiumokkal
való kapcsolattartás

Csenki Gergely
kulturális rendezvények,
közkapcsolatok
(fogadóóra)

Gömbicz Nándor
titkár,
szakmai rendezvények

Jagyugya Erik
számítógépes rendszer
ellenőrzése, kollégiumi
médiumokkal való
kapcsolattartás

Pfeffer Árpád
sportesemények,
számítógépes rendszer
ellenőrzése

Régert Attila
közösségi rendezvények,
öntevékeny csoportok
működésének koordinálása,
közkapcsolatok
(fogadóóra)

Szabó János
sportesemények,
közkapcsolatok
(fogadóóra)

Széplaki Tünde
sportesemények,
öntevékeny csoportok
működésének koordinálása

Varga Bálint
titkárhelyettes,
közösségi- és szakmai
rendezvények

Fotók: Simon Anikó

A kollbizes is ember – volt valamikor…
1. rész: A titkár, a helyettes és a kapcsolattartó

Minisorozatunkban bemutatjuk kollégiumi életünk meghatározó szereplőit. Sokak szerint idén nagyon erős volt a jelöltek mezőnye, amit a leadott szavazatok száma is megerősíteni látszik. Elsőként a Kollégiumi Bizottság titkárával, Gömbicz Nándorral, a helyettesével, Varga Bálinttal és az öntevékeny csoportok mentorával, Régert Attilával beszélgettünk.

Gömbicz Nándor

Évfolyam, szak: Politológia alapszakos, végzős hallgató

Poszt: Titkár

Honnan ismerheted még? Porta/ focipálya

Mik a feladataid a Kollégiumi Bizottságban?

Titkárként elsősorban adminisztratív feladatokat kell ellátnom, úgymint a kollégiumi bizottsági ülések összehívása és levezetése, a napirend összeállítása, a határozatképesség biztosítása, valamit a döntések végrehajtása, illetve végrehajtásának ellenőrzése. Továbbá a fontosabb területek és programok felelőseinek munkáját is figyelemmel kísérem. Mindezeken kívül még a szakmai programok tartoznak hozzám, ezek közül is elsősorban politikatudományi rendezvények szervezése, illetve szakkollégiumi kurzusfelelős is vagyok (Löffler Tibor: Fejezetek a XX. századi magyar politikai rendszerek történetéből).

Fotó: Szeverényi Krisztina

Mióta vagy kollégiumi bizottsági tag? Mi indított el ezen az úton?

2009 óta vagyok a kollbiz tagja. Azt megelőzően is folytattam közéleti tevékenységet – egy politikai ifjúsági szervezet országos, megyei és helyi vezetője voltam –, de azt sajnos már nem tudtam tovább csinálni. Egyértelmű volt, hogy valamilyen formában folytatom, hiszen aki egyszer „megfertőződik” a politikával/ közélettel, az örökké a rabja marad. Egyrészt ezért indultam el három éve a választáson, másrészt pedig úgy gondoltam, itt az ideje, hogy munkával háláljam meg mindazt, amit a Mórától kaptam – közhelyesen hangzik, de ez tényleg nagyon motivált. A 2010-es választásokat

Fotó: Mészáros Zsanett

követően már titkárhelyettesként dolgoztam, 2011 májusa óta pedig a titkári feladatokat látom el.

Mi a Kollégiumi Bizottsághoz köthető legjobb, legkellemesebb élményed?

Nagyon nehéz egy konkrét dolgot kiemelni… A legkellemesebb élményem talán, amit folyamatosan átélek, hogy bár valamilyen szinten évről-évre változik a bizottság összetétele, mégis mindig olyan Csapattal dolgozhattam, s dolgozhatok együtt, amelyet nem a széthúzás, hanem az összetartás jellemez. Az energiáink száz százalékát a munkára tudjuk fordítani, s ez nagy könnyebbséget jelent a titkári feladatok ellátása során. Nem minden kollégiumban működik így…

Mi jelentette számodra a legnagyobb kihívást eddig?

A tavalyi évben elvégzett feladatok nagyon komoly kihívás elé állítottak minket. Számos stratégiai döntést kellett meghoznunk, s végrehajta-

nunk, hiszen napirenden volt a kollégiumi szféra átszervezése, illetve államosítása. Úgy gondoltuk, hogy a szakmai előrelépés mellett a legfontosabb, hogy a Móra szellemiségét, hagyományait és jól bevált programjait minden körülmények között meg tudjuk őrizni. Ennek érdekében hoztuk létre a már említett egyesületet és a szakkollégiumot. Komoly munka volt, számos egyeztetéssel, s nem egyszer konstruktív vitával. A feladatot teljesítettük, most pedig a szakkollégiumot és az egyesületet is igyekszünk minél több tartalommal megtölteni.

Fotó: Nagy Zsuzsanna

Varga Bálint

Szak, évfolyam: Történelem-, illetve ember és társadalom műveltségterületi tanár mesterszakos, másodéves hallgató

Poszt: Titkárhelyettes

Honnan ismerheted még? Büfé/ csocsószoba

Mi a szereped a Kollégiumi Bizottságban?

Titkárhelyettes vagyok, gyakorlatilag a fő feladatokban szoktam részt vállalni (mind sport, mind szakmai, mind kulturális téren). Elsősorban a közösségi rendezvényekért vagyok felelős, de általában mindenhol mindenben részt veszek, hiszen a kollbizben mindenki csinál mindent.

Fotó: Csík Réka

Mióta vagy tagja a bizottságnak? Miért lettél az?

2010 ősze óta vagyok kollégiumi bizottsági tag. Először nem gondoltam rá, hogy indulok, de aztán kollégiumi tanárunk, Kovács Attila megkérdezte, hogy nincs-e kedvem hozzá, mert úgy gondolja, hogy építő jelleggel tudnék részt venni a bizottság munkájában. Igent mondtam a felkérésre, és kicsit meglepődtem, de aránylag simán beszavaztak. Így történt az eset.

Melyik volt számodra a legemlékezetesebb pillanat a kollégiumi bizottsági tagsághoz kapcsolódóan? Volt ilyen?

Egy konkrét élményt most így nem tudok mondani, sok jó volt, mondjuk úgy. Jó együtt dolgozni a többiekkel, ez azért van, mert jó a csapat. Előfordulnak vicces és fárasztó pillanatok is, de alapvetően jó a csapatmunka, a közösség, és személyesen is jóban vagyunk egymással. Ez nagyon fontos dolog. Sokat számít az is, hogy az igazgatónő és Attila is meghallgatják a véleményünket, ami nem mindig egyezik az övékkel, de ezt el tudják fogadni.

Mi volt a legnehezebb feladatod bizottsági tagként?

Ez azért érdekes, mert szerintem a kollégiumban eddig a legnehezebb feladatom az volt, amikor Morgilla-szervező voltam 2010-ben – és akkor még nem voltam kollégiumi bizottsági tag. Ez a legnehezebb és legkellemetlenebb feladatom is volt egyben, és nem véletlen, hogy nem is fogom vállalni soha többet. A kollégiumi bizottsági feladatok közül nem tudok egyet sem kiemelni, mert szívesen vállalom ezeket, és ugye amit szívesen vállal az ember, az általában nem tűnik nehéznek.

Fotó: Nagy Zsuzsanna

Régert Attila

Szak, évfolyam: Közgazdálkodás és közpolitika, mesterszakos elsőéves hallgató

Poszt: Kapcsolattartó

Honnan ismerheted még? Magasföldszint/lépcső

Milyen területek tartoznak hozzád a Kollégiumi Bizottságon belül?

Öntevékeny csoportokkal való kapcsolattartás, közösségi rendezvények szervezése, a kollégium lakói, a vezetőség és a bizottság közötti kapcsolattartás, valamint én csinálom a fogadóórákat is (egyetemi-kollégiumi) és esetenként magánéleti problémákkal is foglalkozom. Emellett mindenhol megtalálható vagyok, hiszen a Kollégiumi Bizottságon belül mindenki csinál mindent.

Hány éve vagy tagja a bizottságnak? Mi motivált abban, hogy tag legyél?

Ez a harmadik év, hogy kollégiumi bizottsági tag vagyok. Először azért jelentkeztem, mert megtetszett a közösségi élet. Aztán egy Morgillán, amikor teljesen belefolytam a belső dolgokba, akkor döntöttem úgy, hogy van már elég ismerősöm és többet szeretnék tenni ezért a kollégiumért, úgyhogy elindultam a választásokon. A bátyám akkoriban még tag volt, először az ő oldalán vettem részt ezekben a dolgokban. Így kerültem be a bizottságba. Aztán mindenki megismert, egyre több emberrel találkoztam, és talán értékelték azt, amit tettem a kollégiumért, és azóta beszavaznak, még úgy is, ha nem kampányolok.

Ha visszagondolsz, melyik volt a legjobb élmény, pillanat, amit átéltél kollégiumi bizottsági tagként?

Több kedvenc élményem is van… Az egyik az volt, amikor Kovács Attila felkért, hogy szervezzem meg az Egyetemi Életvezetési Tanácsadó és a kollégium együttműködését. Ekkor sikerült rálépnem arra az útra, ami önsegítő és másokon segítő „szervezősdi” volt. Ez azért tartozik a legjobb élményeim közé, mert ott éreztem Attilán, hogy rám tud bízni egy feladatot anélkül, hogy mögém állítana még két-három embert. Azt mondta, hogy „Téged ez érdekel, nyitott vagy mindenre, akkor csináljad, más úgyse vállalnád ezt be”. Sikerült egy kortárssegítő csoportot létrehoznunk, és tizenketten végeztünk is. Azért esett jól, mert itt a kollégium lakóitól kaptam egy visszacsatolást, hogy értékelik, amit teszek és hajlandók mögém beállni.

Fotó: Szeverényi Krisztina

Mit éreztél eddig a legnagyobb kihívásnak, a legnehezebb feladatnak?

A tavalyi öntevékeny csoportok éjszakájának megszervezését. Nem is azért, mert olyan bonyolult lett volna, csak pont akkor nyelvvizsgáztam, és amellett szerettem volna úgy megszervezni az éjszakát, hogy sokan lejöjjenek a szobákból. Vártuk a SZEGEDma tudósítóját és sok saját fotósunk is megörökítette az eseményt… Azért volt nehéz, mert a 8-9 öntevékeny csoport munkáját össze kellett hangolni, megszervezni a műsort, egyeztetni az emberekkel, hogy ki mit mikor csinál, azért, hogy mindenki be tudjon mutatkozni… Komoly feladat volt, sok kis munkával járt és ezeket nehéz volt mind fejben tartani.

Csik Réka©

Forrás-bemutató a Mórában

Október közepén Kollégiumunkban került megrendezésre a kecskeméti *Forrás* folyóirat július-augusztusi számának bemutatója. A *Forrás* dupla számában Kecskemét rendszerváltás előtti kulturális és politikai életéről kapunk ízelítőt a korszak szereplőinek interjúiból.

A *Forrás* Kecskemét és térsége szépirodalmi, szociográfiai és művészeti folyóirata, mely 1969 óta gyűjti össze a térség kiemelkedő művészeit. A beszélgetés során számos érdekes és eddig kevésszer hallott történetet ismerhettünk meg Kecskemét 1969-1989-es kulturális életéről és annak kulcsszereplőiről. A július-augusztusi számban 23 interjú található a kor 23 jeles személyiségével.

Az est koordinátora az SZTE BTK Legújabbkori Egyetemes Történeti Tanszékének oktatója, Bencsik Péter volt. Vendégeink között köszönthettük Füzi László főszerkesztőt, Pintér Lajos szerkesztőt, valamint Rigó Róbertet, Kriskó Jánost és Sági Norbertát, az interjúk készítőit.

A bemutatót Bencsik Péter kezdte, akinek ismertetőjéből gyors áttekintést kaphattunk Kecskemét korabeli kulturális, társadalmi és politikai életéről. Az 50-es évek végét, 60-as évek elejét Magyarországon a szocializmus megújítása jellemezte, megtörtént a mezőgazdaság államosítása, nőtt az ideológiai szigor mértéke, majd a 60-as évek második felétől a neosztálinista szigor enyhülni látszott. A 70-es évek elejétől előbb a gazdaságpolitikában, majd a kulturális, szellemi életben is visszavettek a hatvanas években erőltetett klasszikus sztálini rendszer helyreállításából.

A Kádár-rendszer utolsó évtizedében Kecskemét és térsége szerencsés kivételnek számított az országban. Lényegében egy *oázis volt abban a szigorú környezetben.* A már meglévő művészeti, kulturális és tudományos létesítményei mellett Kecskeméten ebben az időszakban újabb húsz intézmény alakult, a teljesség igénye nélkül a *Forrás*, a Katona József Emlékház, a Kecskeméti Rajzfilmstúdió, a Tudomány és Technika Háza, a Nemzetközi Kerámia Stúdió, a Kiskunsági Nemzeti Park vagy épp a Kodály Intézet. Ezek az intézmények fogták össze a kor reformer szellemiségét, melyek a fokozatosan kibontakozó ellenzékiség központjai lettek. Kecskemét sajátos szerepkörét e téren is érezni lehetett. Noha az állambiztonság megfigyelései őket sem hagyták ki, a retorzió mégsem öltött akkora méreteket, mint más megyék intézményei esetében.

A hetvenes évek elején Kecskemét vezetésében egy óriási változás ment

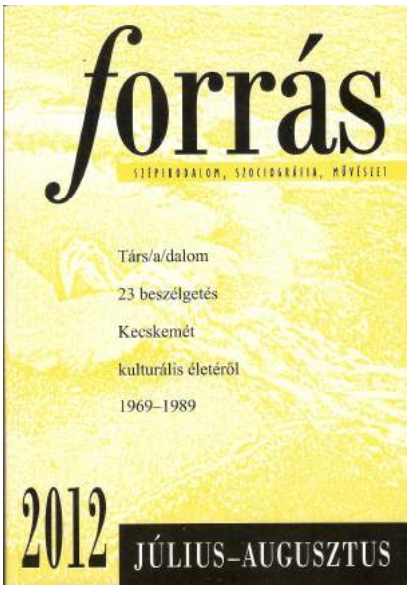

végbe, miután ’71-ben a Szovjetunióba tartó Bács-Kiskun megyei pártvezetés repülőgép-szerencsétlenséget szenvedett. A korábbi vezetés helyébe teljesen más szellemiségű, új, reformergondolkodású politikusok kerültek. A két nagy vezető – akik elévülhetetlen érdemeket szereztek a város és térsége kulturális felvirágzásában –, Romány Pál, a megyei pártbizottság első titkára, akinek nevéhez a műhelyek alapítása fűződik, és Gajdócsi István, aki a létesítmények megőrzésében játszott fontos szerepet. Romsics Ignác akadémikus úgy véli, hogy ezek a tényezők együttesen járultak hozzá ahhoz a folyamathoz, melyet a kutatók Kecskemét-jelenségnek neveznek.

A beszélgetésből megtudhattuk, hogyan és miért történhetett meg az, hogy Kecskeméten az ellenzékiséget nem taposták el már a kezdetekkor,

miközben Csongrád megye például Pol Pot-megyévé vált. Vagy említést tehetünk a Csoóri-ügyről, amikor a rendszerellenes szerző írását a nyomdában pengékkel vágták ki az elkészült *Forrás* számból, különösebb retorziók nélkül, míg a szegedi *Tiszatáj* folyóirat működését is megszüntette a pártvezetés egy időre.

A *Forrás* folyóirat gazdasági állapotát jellemzi, hogy korábban milliós nagyságrendű megrendeléseik voltak, mára azonban mindent ki kell gazdálkodniuk. Ennek ellenére a szerkesztői csapat nagyon lelkes, ötletekkel teli, és igyekeznek terveikből minél többet megvalósítani.

Tök-Ölés 2012

Kedd, este 9 óra, izgatott várakozás (még a szokásosnál is jobban, hiszen már előző csütörtök óta várnak a kolisok – tökfaragók és nézők egyaránt). Kicsit csúszik a program, a „mórás időszámítás" életbe lépett. Aztán 21.15 körül Csenki Gergő „Mókitól" elhangzik a szervezői vezényszó: „lámpákat lekapcsolni", és indulhat a tökök mustrája.

A tornaterem közepén elhelyezett asztalok körül csak lépésben lehet haladni; a kisebbek kikukucskálnak a magasabbak válla mögül, hogy

legalább egy kicsit lássanak a mécsesfényben úszó műalkotásokból (magam is igyekszem, hogy egy csapat fiú válla között pipiskedve csodálhassam a kifaragott tököket). Az igyekezet abszolút megéri: huszonkét ötletes, gondosan kifaragott, változatos tematikájú tök sorakozik az összetolt asztalokon. Közben mindenki forgolódik – Attila, kolis tanárunk osztogatja a tombola-szavazólapokat, a tömeg pedig próbál körbehaladni, hogy az összes faragványt láthassa.

Van itt minden, mi szem-szájnak ingere – és ez most nem csak egy üres szófordulat, valóban szemet gyönyörködtető és ízlelőbimbókat megmozgató alkotások is vannak –, az egyikből sör folyik, a másik mellett tökleves kínálja magát (persze, mivel szeretném teljesen átadni magam a rendezvénynek, lelkesen kóstolom a felkínált portékákat). Vannak klasszikus tökök, amelyek félelmetes vigyorukkal igazi Halloween-hangulatot teremtenek, mások egy-egy ismert alak arcát ábrázolják (Marilyn Monroe, Heath Ledger – Joker, Mickey egér és Pluto), vannak olyanok is, amelyek egy mindenki

Fotók: Nagy Zsuzsanna

által ismert helyet vagy motívumot jelenítenek meg (dóm, csodaszarvas), néhányan pedig egy-egy ismert poént (Troll, Gangnam Style) faragtak a tökbe.

A döntés nehéz, de végül ráfirkantom a szívemnek legkedvesebb tök sorszámát a cetlire, és leadom a szavazatomat. Miután hozzám hasonlóan mindenki megtette ezt, és a zsűri (Balogh Evelin, Ivitz Eszter és Takács Gergő) elvonult dönteni, a lámpákat felkapcsolják, és kezdődik a tombolahúzás, melyet kollégiumi tanárunk, Attila, és legdrágább DJ-nk, Dzsi vezényel le. Sajnos csak irigykedve figyelem a boldog nyerteseket, akik plüssmacival (kiemelendő, hogy nemcsak barna, de grizzly is), kolis bögrével vagy csodás tájképeket tartalmazó falinaptárral gazdagodtak, míg a nálam árválkodó cetli nem került kihúzásra.

Fotók: Nagy Zsuzsanna

A tombolahúzás végeztével megjelenik a zsűri, hogy kihirdesse a győzteseket. Döntésük alapján a harmadik helyezett 64 ponttal a 22-es számú tök, melyet Fekete Ferenc neve alatt jegyezhetünk, a zsűri által adott fantázianeve pedig a roppant frappáns „Repülő híd és víz között alkonyatkor”. Második lett (és ezt a később, a buliban készült fotók mintegy 90%-án fel is fedezhetjük) a 65 pontot elért, Marilyn Monroe-t ábrázoló alkotás, melyet Őri Marcsi és baráti köre készített. A versenyt pedig mintegy 20 pontos előnnyel Simon Anikó és Tóth Szabina dómot ábrázoló műve nyerte. Ezzel azonban nem ért véget a díjak kiosztása – a közönség szavazatai alapján a kolisok által legkedveltebb tök Kiss Máté „Tank” faragványa, mely csodaszarvas és honfoglaláskori motívumokat ábrázolt, a büfé különdíját (mily stílusos) pedig Ruff Bence és tökbe oltott sörcsapja nyerte el.

Ezzel véget ért a 2012-es tökfaragó hivatalosnak mondható fejezete, rövid technikai szünet után pedig beindult a várva-várt kolibuli Dzsivel, mely ez az alkalommal sem okozott csalódást a szórakozni vágyóknak, és a zsúfolásig telt tánctéren már csak emlékezetünkből hívhattuk elő a mécsesek fényében tündöklő tököket.

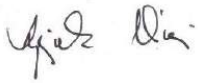

Hagyomány, sport, barátság
Csocsóbajnokság 2012 őszén

Fotók: Apjok Vivien

Szeretett intézményünk történetében egyetlen bajnokság van, amely 2004 ősze óta minden félévben megrendezésre kerül – ez a kollégiumi csocsóbajnokság.

Az itt lakók közül már kevesen vannak azok, akik még emlékeznek arra, amikor 2004-ben kollégiumunk csocsóasztalt kapott. Az akkoriban sokak számára ismeretlen játék nagy népszerűségre tett szert, aminek köszönhetően a már említett év őszén megrendezésre került az első kollégiumi csocsóbajnokság. Ezt követte még tizenhét alkalom, a legutóbbi épp a napokban zajlott le.

Néhány éves szervezői tapasztalattal a hátam mögött úgy gondolom, nyugodtan állíthatom, hogy a csocsóbajnokság a kollégium népszerűbb, sok hallgatót megmozgató rendezvényei közé tartozik. Az idei csocsóbajnokságra tíz csapat (húsz fő) adta le a nevezését. A szokásoknak megfelelően idén is indultak többen a régi harcosok közül, ám nem maradtunk a bajnokság üde színfoltjait képező lelkes kezdők nélkül sem. A bajnokság a hagyományoknak megfelelően idén is két részre oszlott, november 6-án (kedden) a csoportkör küzdelmei folytak le, az innen továbbjutók folytathatták a játékot a másnapi egyenes kieséses szakaszban. Az előző évekhez hasonlóan a bajnoki küzdelmek most is sportszerű körülmények között, jó hangulatban teltek. Természetesen – mint az kollégiumunkban megszokott – az első három helyezett elnyerte jól megérdemelt jutalmát, melyet tárgyiasult formában az eredményhirdetésen kézbe is vehetett, az első helyezett ráadásul fél éven keresztül birtokolhatja a vándorserleget is.

A 2012 őszi csocsóbajnokság dobogós helyezettjei:

1. Gazdagok és szépek (Mayer János – Varga Bálint)
2. Cataflam (Lantos Tibor – Czabai Tamás)
3. Metaxa (Nagy Bence – Pálfi Gábor „Dekker”)

Végezetül fontos megemlítenem, hogy Mayer János áldozatos munkájának köszönhetően a bajnokság mellett egész félévben zajlik a csocsóliga, melynek keretében a nevezett csapatok körmérkőzést játszanak egymással a félév során, a végelszámolásnál az összesített eredmény dönt.

Talán sokan nem tudják, ezért fontos megemlíteni, hogy Kövesdi Gergely ex-büfés és Varga Zoltán, a büfé jelenlegi üzemeltetője felajánlásának köszönhetően a csocsóasztal immár nem a büfé, hanem a kollégium, a kollégisták tulajdona, ezért is fontos, hogy vigyázzunk rá.

Varga Bálint

Tanulmányi ügyeink, közösségi kapcsolataink, beadandóink, egyszóval kollégiumi életünk megmentői

Nem, természetesen nem a 112 légimentőkre, vagy a CSI tagjaira gondolok, hanem azokra a kollégistákra, akik szabadidejüket nem kímélve foglalkoznak elromlott (vagy annak vélt) laptopjainkkal, technikai dolgainkkal. Nos, ők a rendszergazdák. Újonnan kinevezett vezetőjükkel, Jagyugya Erikkel és egy „öreg motorossal", Pfeffer Árpáddal beszélgettem feladataikról, terveikről és rendszergazdai mindennapjaikról.

Honnan jött az indíttatás, hogy rendszergazdai kötelezettséget vállaltok?

Árpi: Nekem ez adott volt, hiszen bekerültem a 3-4 évvel ezelőtti rendszergazda, Pap Zoltán szobájába, és mint infós igencsak érdeklődtem a téma iránt. Megkértem, hogy hadd mehessek vele, tanulhassak tőle, és így lassacskán bele tudtam rázódni az ilyesfajta teendőkbe. Megjegyzem, ez nagyon jó referenciamunka számomra, a tapasztalatgyűjtés sosem árt.

Erik: Huszta Laci távozása miatt keresett meg a kollégiumi bizottság tavaly év végén, a fő-rendszergazdai feladatok ellátására és a kolis hálózat fenntartására, működtetésére vonatkozóan. Szeptemberben Lacival végigjártuk az emeletenkénti switcheket, és tulajdonképpen ezzel meg is történt a betanításom, mert nagyjából megvolt már a kellő ismeretem és szakértelmem a poszt betöltésére. Meg kell mondanom, igen megtisztelve érzem magam, hogy már másodévesen, ráadásul nem is infó szakosként a kollégiumi bizottság rám gondolt.

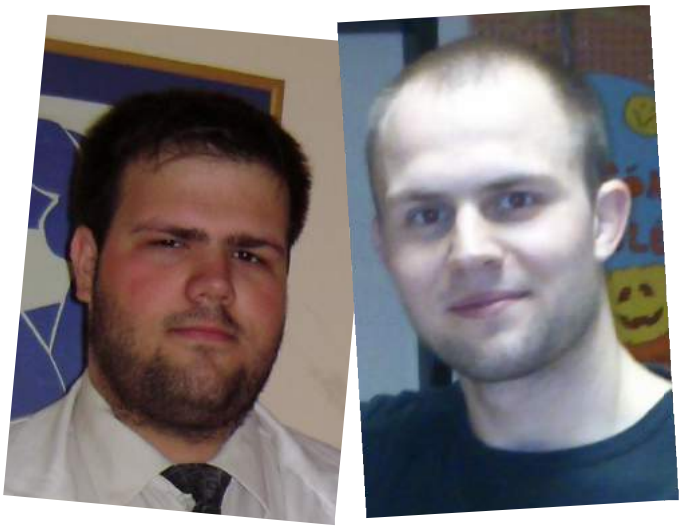

Árpi, Neked van jobb rálátásod a következő kérdésemre, mivel Te már régebb óta tagja vagy ennek a folyton változó csapatnak. Milyen különbségeket és hasonlóságokat vélsz felfedezni a mostani és a régi „vezetésben", stílusában?

Árpi: Több fő-rendszergazdát megéltem már, de én mindig csak kis hal maradok a vízben… (nevet)

Erik: (közbekiabál) Azt azért nem mondanám, Te vagy a főrendszergazda-helyettes!!!

Árpi: Igen, Erik alatt is csak másodhegedűs lehetek… (nevet) Visszatérve az eredeti kérdésre, mindegyik rendszergazda jól végezte a munkáját, de voltak azért olyan időszakok is, amikor kicsit motiválatlanok voltak, legalábbis ahogy én megéltem. Mindig is hozzáállás kérdése volt a vezető rendszergazda részéről az, hogy éppen hogyan látja el a feladatát. Most, hogy Erikkel kicsit szorosabbra vettük a munkavégzés köreit, én is egy kicsit többet vállalhatok, aminek nagyon örülök, és itt szeretném megköszönni neki ezt, mert így jobban beletanulhatok a munkálatokba. Per-pillanat ez tetszik nekem a legjobban, mert Erik a legnagyobb! (Nevetnek.)

Gondolom, nagyon sokan járulnak a szobáitokba, segítségeteket kérve. Készen álltok mindenfajta probléma megoldására? Nem fárasztó ez egy picit? Kihívásként élitek meg a legkisebb feladatot is?

Erik: Ezt tökéletesen mondtad, én és szerintem a többiek is még a legapróbb problémát is kihívásnak vesz-

szük, nem csak azért, mert ez a feladatunk, hanem, mert ez a hobbink, nem mellesleg pedig sokunk ezzel kíván majd foglalkozni élete során. Sokan járnak le, ez is igaz, de ne felejtsük el, nem csak Árpi és én állunk a kolisok rendelkezésére ilyen ügyekben. A 31-es szobában Szabó Évit, a 2-esben Gosztola Lórit, a 4-esben Oláh Viktort is kereshetitek. Meg persze minket is Árpival. Mivel ilyen sokan vagyunk, nem annyira fárasztó, mert megoszlik a munka. Ott van még Mócza Attila, aki a számítógépterem karbantartását végzi.

Árpi: Természetesen minden problémát nem tudunk megoldani, ezért is van az, hogy néha küldözgetjük a „klienseket" egymáshoz. Az, hogy én nem tudom megcsinálni, nem jelenti azt, hogy Viktor vagy bármelyikünk se tudná megcsinálni.

Melyek a leggyakoribb esetek?

Árpi: Elég sok router-probléma van, de a legnépszerűbb a „nincs Internet". Néha csak annyi a helyzet, hogy öt percig nincs net, és már jönnek is le hozzánk. Mire felmegyünk, letelik az öt perc, megnyomjuk a frissítés gombot és már megint van. Ilyenkor azt hiszik, csodaérintésünk van, pedig nem. Gyakori probléma szokott lenni még a fali csatlakozók „üzemzavara", és a kisebb vírusok megjelenése a gépeken.

Mikortól élesedik az Internet-korlátozási helyzet?

Erik: Nagyon úgy néz ki, hogy napokon belül megtörténhet a „szűrés", szóval mindenki, aki még nem fizetett 1500 Ft-ot Kovács Attilának, még megteheti.

Mikor kereshetnek titeket a kollégisták?

Erik: Bármikor kereshetnek minket, maximum, ha valaki épp nincs a szobájában, akkor ajánlatos egy másik, előbb említett csapattagot keresni.

Rendszergazda urak, köszönöm szépen a válaszokat!

Fabas Levente

Büfé mese

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon innen és túl, még az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú kismalac túr, meg a többi rizsa, tudjátok… Volt egyszer egy legény. Okos legény volt, sokat tudott a biológiáról. Boldogan éldegélt, békességben, nyugalomban, mígnem egy napon gondolt egyet, s úgy döntött, hogy most már aztán felkerekedik, hogy valami jót tegyen ebben a világban. Kézen fogta hát a mátkáját, s ketten elindultak szerencsét próbálni.

Mentek, mendegéltek, amíg csak egy napon egy kacsalábon forgó ötemeletes birodalomba nem érkeztek. Úgy hallották, nagy gondja van ott az ország királyának, no, több se kellett nekik, azon nyomban fel is keresték hát apró, de annál pompásabb palotájában, hogy megkérdezzék tőle, mi módon tudnának segíteni rajta. Így szólott hozzájuk a tapasztalt király – akit csak a híres Kövesdi-dinasztia legbőkezűbb uralkodójaként emlegettek az országban: „Idehallgass, te legény! Évek óta igyekszem boldoggá tenni a népem, de mostanra sajnos kifogytam az ötletekből. Neked adom palotámat és fele királyságomat, csak tudd meg, hogy mi az, amit az emberek itt a legjobban szeretnek!"

Na, ennek bizony a fele sem tréfa! – gondolta magában a legény. Vakargatta is a fejét, hogy mitévő legyen, ám végül úgy döntött, majdcsak mellészegődik a szerencse, s így szólt: „Felséges királyom, életem-halálom kezedbe ajánlom, ne legyen a nevem Varga Zoltán Gábor, ha ezt a próbát ki nem állom!" „És az enyém se legyen Mészáros Zsanett!"– ugrott fel a leány is, hiszen neki sem szállt egykönnyen inába a bátorsága.

És a történet valójában csak ekkor kezdődött…

Mivel foglalkoztatok azelőtt, hogy ide jöttetek a Mórába? Hol tanultatok/dolgoztatok?

Zsani: Én a plázában, egy ruházati üzletben, a Devergónál dolgoztam, azelőtt pedig vendéglátóztam, amit nagyon-nagyon szerettem. Ezért is vágytam újból arra, hogy ebben dolgozhassak.

Zoli: Én biológusként végeztem 2008-ban. Utána rögtön kimentem Angliába, részben azért, hogy nyelvet tanuljak, részben kalandvágyból. Ott én is vendéglátóztam: sommelierként, üzletvezetőként dolgoztam egy halétteremben. Ezután PhD-zni kezdtem itt az orvosi karon, most fejeztem be, még meg kéne írnom a disszertációt. Ezek mellett folyamatosan – már az egyetem alatt is − a Gedeon birtoknál dolgoztam a borértékesítésben. Ezt még most is csinálom.

Hogyan kerültetek kapcsolatba a kollégiummal?

Zoli: Hát, végülis ki lehet következtetni… (nevet) Amikor elkezdtem járni a helyeket üzletkötés reményében, akkor adott volt, hogy felkeressem a kollégiumot is borokkal. Akkor én még Fecót ismertem meg, ő az elsők között volt, aki be is vette a borainkat. A Gergővel való kapcsolat pedig gyakorlatilag úgy jött, hogy amikor ő átvette a büfét, akkor nyilván mondta neki Fecó, hogy itt van egy srác, aki hozza a borokat, így alakult ki az egész.

Fotó: Csík Réka

Milyen tapasztalataitok vannak itt eddig? Ahhoz képest, amire számítottatok, milyen itt a kollégiumban dolgozni?

Zsani: Nekem nagyon pozitív. Féltem az elején, hogy „Úristen, újból vendéglátás, idegen emberek, lehet, hogy nem fognak kedvelni…” meg ilyesmi, még Gergő is ijesztgetett minket a záróestéjén, de mindenki nagyon barátságosan, kedvesen fogadott, van forgalom és nekem emiatt nagyon pozitív tapasztalataim vannak. Jól esett, hogy ennyit segítettek a kolisok, ennyi ötletet adtak, amikor kérdezgettük, hogy mit szeretnének, ez vagy az tetszik-e nekik. És mindig kapunk visszajelzéseket, hogy „féltünk tőletek, de jól csináljátok!”. Jól érezzük itt magunkat és szerintem ez nagyon fontos, hogy olyan helyen dolgozzon az ember, ahol szeret lenni. Irigylésre méltó ez a kis csapat, a társaság, a hangulat, ami itt van. Én is szívesen lennék koleszos itt.

Zoli: Nekem is csak pozitív tapasztalataim vannak, de én erre is számítottam. Nagyon jó a légkör, a közösség, szeretek itt lenni.

Zsani: Igen, Zoli járt ide korábban is, őt ismerték már valamennyire. Emlékszem, amikor tavaly a Morgillán itt volt egy este, hazajött és mesélte, hogy „Úristen, mekkora buli!”. Nézegettem is már a videókat meg a fényképeket a neten, és hát csúcs! Nagyon várjuk már azt is!

Az eddig itt töltött időből mit emelnétek ki mint legjobb emléket?

Zoli: Nekem a legénybúcsú volt a legjobb (bár vannak ködös képek), meg a rozékóstolók.

Fotó: Mészáros Zsanett

Zsani: Nekem a lánybúcsú! Az nagyon klassz volt. A kolibuli is nagyon jó volt. Mi is táncoltunk egyet.

Nem fárasztó így, hogy hosszabb ideig vagytok nyitva, mint korábban? Vagy amikor van egy kolibuli vagy egy hosszabb este, hogyan oldjátok meg azt, hogy másnap reggel is fel kell kelni és ki kell nyitni?

Zsani: Én vagyok reggel héttől délig, Zoli pedig este hattól. Így, hogy szétosztottuk, és nem vagyunk mindig itt mind a ketten, így nem sok. Amikor kolibuli van, akkor kicsit nehezebb, de egyébként nem. Meg az is jó, hogy sokat vagyunk itt ketten együtt. Így amikor én vagyok itt Zolival, ő sem siet haza, amikor ő van itt velem, akkor én sem, ezért néha egy kicsit már kezdjük is úgy érezni, hogy ez az otthonunk. Otthon például a konyhánk már majdnem kiürült, nincs semmink… (nevet) Az elején még gyakran mondtam Zolinak, hogy kávézzunk otthon, de már nem: itt kávézunk, itt reggelizünk, itt vacsizunk… Kezd már a második otthonunkká válni a büfé.

Gyakran vannak akcióitok, mindig újítotok, szerveztek valamit. Elöljáróban elárultok-e valamilyen tervet a jövőről? Pizza lesz-e?

Zoli: Egy két alkalommal lesz majd pizza, bár ehhez meg kell néznünk, hogy tudunk-e megfelelő infrastruktúrát biztosítani. (nevet) Első körben inkább hot dogot meg ehhez hasonló egyszerűbbeket szeretnénk majd csinálni. Gondolkodom gasztroklubon is, valamilyen ételes esten. Aztán szeretnék majd egy borhetet is tartani valamikor, akarok törzsvásárlói kártyát is készíteni kimondottan borokra, amivel 10% kedvezményt lehetne kapni.

Fotók: Mészáros Zsanett

Zsani: Vagy Nándi a jégkrémre is kaphatna talán törzsvásárlói kártyát! (nevet) Mindig agyalgatunk valamin. Minden buliról érdeklődünk egyébként Gergőnél is, hogy gondolkozhassunk, előtte kitalálhassuk, vajon mit szeretnének a kollégisták, mivel készüljünk. Most majd a hideggel jön a forralt bor, vagy a krampampuli. Igyekszünk minden igénynek megfelelni, mindent beszerezni, ami kell. Azért is faggatunk mindig mindenkit. Ha például már délelőtt elfogy a zsemle, rohangálunk, hogy legyen, mert nekünk is rosszul esik, ha azt kell mondanunk valakinek valamire, hogy sajnos nincs.

Nagyon nehéz, hogy ti a büfét csak kívülről látjátok, összezsúfolva, hogy mik vannak hátul. Például nem tudjátok megnézni, hogy a hűtőben mi van. Ezért is raktam fel a facebookra képeket, hogy minél több dolgot lássatok, tudjátok, hogy mi minden van nálunk.

Zoli: És ezután is nagyon szívesen fogadjuk a jó tanácsokat, várjuk a kolisok ötleteit, bármilyen terméket, rendezvényt, bármit szeretnétek, segítünk mindenben.

Így nyerte el a legény és mátkája a királyságot és a nép szeretetét. Azóta is boldogan élnek a kacsalábon forgó ötemeletes birodalom palotájában, amit a köznép csak büféként emleget. Aki nem hiszi, járjon utána!

Gódor Niki

A hónap eredménye: felújítás a kollégiumban

Állványok, létrák, fúrás-faragás – az utóbbi néhány hétben jellemző elemek voltak kollégiumunkban. Nem volt olyan kollégista, aki ne vette volna észre ezeket, hiszen főbejáratunk és a porta is megújult, emellett minden emelet végében lecserélésre kerültek az üvegablakok is. Sokakban felmerült a kérdés, hogy ezeket a munkálatokat miért a szorgalmi időszak kellős közepén végzik – ezt, és még sok más kérdés megválaszolását most elolvashatjátok Erdélyi Ágnessel, kollégiumunk igazgatónőjével készített interjúmban.

A kollégium életében volt már néhány felújítás – melyek voltak ezek?

Volt/van felújítási stratégia az elmúlt 15 évben, ennek a következő fázisai voltak: először azokat a közös helyiségeket újítottuk föl, amelyeket valamennyi kollégista használ. Az volt a filozófiánk, hogy örömet szerezzünk a hallgatóknak úgy, hogy mindenki egyformán részesüljön belőle, és még anyagilag is beleférjen. Így először a nagytermet, a tanulókat újítottuk föl, kialakítottuk a kávézót, korszerűsítettük a könyvtárat és a konyhákat. A régi kollégisták ma már rá sem ismernének ezekre a helyiségekre – akik visszajárnak, mondják is, hogy mennyire megváltoztak. Azelőtt elhanyagolt, polcrendszerektől zsúfolt konyhák voltak, a felújítások után esztétikusabb külsőt nyertek. Amikor ez kész lett, folytattuk a vizesblokkok felújításával. Ezek nem sikerültek nagyon jól, ezért újrakezdtük, és tavaly-tavalyelőtt minden emelet színéhez kompatibilis, nagyon szép WC-k és zuhanyzók épültek. Menet közben célunk az is volt, hogy a kollégiumi szobák is sorra kerüljenek, de az egyszerre való felújításuk nagyon nagy összeget igényelt, melyet önerőből nem tudtunk volna finanszírozni. Csak álmodoztunk róla, hogy a szobákat is fel tudjuk újítani – úgy, hogy kicseréljük a burkolatot, a mosdót, a beépített szekrényeket – hiszen ez hatalmas összeg.

Fotó: Apjok Vivien

Akkor mégis, miből finanszírozták az építkezéseket?

Volt egy pillanat, amikor 2007-ben az Egyetemi Hallgatói Önkormányzat a szociális lakhatási támogatás maradványát teljes egészében a Móra Kollégiumnak adta. Nem folyattunk ezért nagy lobbitevékenységet (ezért is volt egy kissé számomra furcsa ez a helyzet a többi kollégium igazgatója előtt), de úgy gondoljuk, hogy a pénz nagyon is jó helyre került, hiszen az 1966-ban épült Móra Kollégium mindig önerőből szépítgetett, így megérdemelte, hogy egy ilyen nagy volumenű támogatást kapjon. Ez egy körülbelül 60 milliós támogatást jelentett, melyhez hozzátettük a mi 30 milliónkat, így egy közel 100 milliós nagyságrendű felújítás történt, ami igen látványos változást hozott a kollégium életébe. Kicseréltük a teljes vízvezetékrendszert is, mely egy jelentős részét tette ki a felújítási összegeknek, és ugyan nem látványos, ugyanakkor nélkülözhetetlen, mert a vizes problémák minden nagy intézménynek a gondjai között a legfontosabbak közé tartoznak. Most mi is észlelhettük, hogyha egy-két napig nincs víz egy többszáz fős kollégiumban, az majdhogynem a megoldhatatlanság problémáját hozza.

Tehát ebből az összegből megtörtént a szobák teljes renoválása, majd

önerőből került sor a nyílászárók lecserélésére – ha valaki körbejárja a kollégiumot, láthatja, hogy milyen sok ablakunk van. Ezt követte a főlépcső fordulóiban az üvegfalak kicserélése, ami további komfortfokozat-emelkedést jelentett.

És ezután következtek a jelenlegi felújítások.

Igen, mikor mindez kész volt, akkor gondoltuk, hogy következzen a portarendszer felújítása, mely egy 50 éves infrastruktúra kicserélését jelentette. Ezzel egyidőben pedig a folyosóvégeken található – és már veszélyessé vált – üvegfalakat is le kívántuk cserélni.

Ezzel gyakorlatilag a nagy felújítások befejeződtek a Móra Kollégiumban, már csak a homlokzat teljes felújítása van hátra, ami azonban 100 milliós nagyságrend, így ezt önerőből nem tudjuk megoldani. A Gazdasági Főigazgatóságnak folyamatosan leveleket írunk, hiszen az egész épület állaga romlik a homlokzat állapota által. Igaz, jótékonyan elfedi a nyáron és ősszel pompázó repkény, de ez nem megoldás, így ehhez kellene egyetemi segítség.

Vannak tervben még további újítások?

Ami még várat magára, az a szobák közös helyiségeiben található íróasztalok lecserélése. Mindenképpen szeretnénk székeket is venni, hiszen alakuló szakkollégiummá szeretnénk válni, és a nagyterembe szükségesek lennének olyan kisebb asztalok, ahol jegyzetelni lehet a szakkollégiumi órákon.

Hiába van meg rá azonban az anyagi fedezetünk, az egyetemen jelenleg „bútorstop” van, vagyis nem vásárolhatunk bútorokat. Tudnunk kell, hogy az egyetem, sőt, az egész magyarországi felsőoktatás nagyon rossz helyzetben van. Az elmúlt két évben félévről félévre többet vonnak el az egyetemtől – működési költséget és mindenféle támogatást –, ami azt jelenti, hogy hiába van az egyes egységeknek megtakarítása, a felújításokat is rostálva engedik csak meg. Így – nem győzöm elégszer hangsúlyozni – nagyon szerencsés helyzetben van a kollégiumunk, hiszen például a Károlyi Kollégium egy 40 milliós összeget nem kapott meg ilyen célokra. Az egyetemnek ugyanis működnie kell, mi is beláthatjuk, hogy vannak fontossági sorrendek – fizetések biztosítása, működés fenntartása, stb.

Fotó: Apjok Vivien

Igazából, mivel a nagy összegeket igénylő felújítások elkészültek, így a többi, kisebbnek mondható kiadás – számítógépek vásárlása, bútorok lecserélése – már megoldható úgymond folyamatosan is. Reméljük, hogy ezeket a vásárlási stopokat hamarosan feloldják.

Most ki finanszírozza az építkezést?

A jelenlegi munkálatokat teljes egészében a Móra Kollégium finanszírozza, a pontos összege ennek bruttó 7.729.000 Forint. Váratlan költségként támadt a szennyvízcsövek elrepedése, azt is rendbe kellett hozni, ez pedig 1.200.000 Forintba kerül. Ki kellett cserélni az épület előtt a szennyvízcsöveket, illetve azok egy részét be kellett hozni az alagsori műhelybe.

Sokakban – köztük bennem is – felmerült a kérdés, hogy ezeket a munkálatokat miért nem nyáron végezték, amikor a hallgatóság nagy része otthon tartózkodott?

Emberemlékezet óta nem volt olyan felújításunk, ami ne nyáron történt volna. Egész nyáron Attilával vártuk, hogy megtörténhessen a szerződéskötés, de elhúzódott, ugyanis háromszor írtak ki közbeszerzési pályázatot. Az elsőt és a másodikat érvénytelenítették, és egy harmadik menetben hozták ki a nyertest.

Mikor a teljes kollégiumot felújítottuk, olyan volt, mintha egy atomtámadás érte volna az épületet. Szinte senki nem hitte el – egy-két emberen kívül –, hogy ez véget tud érni szeptember elseje előtt. Mégis véget ért. Ezt a mostani, nem olyan nagy volumenű munkát pedig novemberre kellett halasztani. A festést sem tudtuk megoldani nyáron, pedig annak a pályázatnak már 2011 decemberében volt nyertese, de többször újratendereztették, és csak a napokban jött ki a győztes. Azokat a szobákat, amelyek a legrosszabb állapotban vannak, illetve penészednek (többek között a szénszünet miatt is), szerettük volna legelőször festeni. Erre valószínűleg csak a vizsgaidőszak végén kerül sor, amikor a hallgatók hazautaznak a vizsgáik után – már az újabb szénszünet után, amikor megint penészedni fognak a falak.

Nem lehetett nem észrevenni, hogy a kollégium egyik végében az ablakok fele gyakorlatilag „be van falazva". Ennek a hátteréről mit kell tudnunk?

Volt egy hosszú hétvége: egy nap nem voltam itt, és mikor a következő napon jöttem, láttam, hogy befalazták a gyönyörű üvegfalainkat. Nagyon meglepődtem, mivel pontosan azt szerettük volna, ha még világosabbak, még fényesebbek lettek volna a folyosók. A Mórának éppen az az előnye a többi kollégiummal szemben, hogy nagyon szélesek a folyosók, és mikor este kívülről nézzük az épületet, az emeletek különböző színekben tündökölnek. Természetesen közöltük a kivitelezőkkel, hogy így nem írjuk alá a számlát, mert ez elég nagy összeg ahhoz, hogy kútba essen. Az állványokat lebontották, de azt mondták, hogy ez egy minimális munka, amelyet az épületen belülről fognak megoldani. A probléma ugyanis az, hogy elszabták az üvegeket, melyeket itt Szegeden a Szilánk Kft-nél gyártanak le, azonban utána Győrbe küldik, hogy beillesszék a keretbe. Remélem, hogy a következő alkalommal már megfelelő üveget gyártanak le, és minél hamarabb kicserélik a műanyag táblákat. Reményeink szerint ez minél hamarabb megtörténik.

Fotó: Apjok Vivien

Jár-e valamilyen változással a portarendszer megújulása?

A portarendszer felújításával szebb, elegánsabb lett a bejárat, a porta jobban fűthető, és nem fog beázni. Szokták mondani, hogy a porta nagyon fontos része az épületeknek, hiszen aki belép, ezzel találkozik először. Szerencsére kedves, intelligens portásaink vannak, és emellé járul most már egy szép, elegáns portarendszer is.

Végezetül: van-e esetleg személyes véleménye, megosztanivalója az építkezésekkel kapcsolatban?

Egyrészt nagyon örülök ezeknek az újításoknak, a kollégistáknak is azt kívánom, hogy használják ezt örömmel és vigyázzanak rá. Másrészt pedig nagyon szeretnénk megköszönni a kollégisták türelmét és kitartását, hiszen példás módon viselkedtek a legszélsőségesebb helyzetekben is – mikor nem volt fűtés, víz, illetve folyton fúrtak-faragtak (illetve, mikor a közösségi rendezvényt és a bulit kellett elhalasztani emiatt). Nem érkezett panasz, és az itt dolgozók is kiemelték, hogy mennyire fegyelmezettek a Móra Kollégium lakói.

Én is csak azt kívánom Nektek, hogy leljátek örömötöket az új ajtókban-ablakokban, a portások pedig a komfortos, immár beázásmentes portában.

Köszönöm a mindannyiunk számára hasznos beszélgetést!

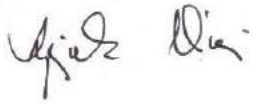

Megélhetési egyetemistaként szép az élet…

„A jelenség szereplőinek a „megélhetési álhallgatók” nevet adnám, akik véleményem szerint súlyos gondot jelentenek az egész magyar felsőoktatásnak, és nagy terhet okoznak a költségvetésnek is.”

Mivel nem egy ismerősöm gyarapítja a hallgatók ezen csoportját, megérintettek ezek a sorok. Egyrészt azért, mert van igazság abban, amit a cikk írója mond. Valóban jogos a problémafelvetés, miszerint „Jelenlétük a felsőoktatás rendszerében valószínűleg több tízmilliárdos nagyságrendű kiadást jelent az adófizető polgároknak.”

Esetleg nem mindenkinek lehet világos az, miként lehetséges, hogy egy álhallgató ennyi pénzébe kerüljön az államnak, egyáltalán mi az pontosan, hogy „álhallgató”; mielőtt kifejteném milyen gondolatokhoz vezetett engem a cikk elolvasása, idéznék még egy példát is, amely segít megérteni az előbbi állítást:

„Állításaimat egyszerű példával bizonyítom. Köztudott, hogy évente körülbelül százezer hallgatót vesznek fel államilag támogatott vagy költségtérítéses formákra. Az intézmények nem értik azt a jelenséget, hogy a felvett és beiratkozott hallgatók tíz százaléka (országosan kb. tízezer ember) egyetlen órán és vizsgán sem jelenik meg a továbbiakban. Ha ez a tíz százalék csak a havi közlekedési támogatást veszi igénybe (kb. évi 120 ezer forint), akkor csak ez az egy tétel egymilliárd forint kárt okoz a költségvetésnek, s akkor még nem beszéltünk az esetleg igénybe vett más kedvezményekről.”

És valóban, hányan választják azt a megoldást, hogy maradnak még egy évet az egyetem berkeiben, mert jár az 50%-os utazási kedvezmény és egyéb támogatások! Rendben is van, ha haragszunk ezekre a diákokra, de vajon belegondolunk-e abba, miért teszik? Nyilván vannak olyanok, akiket teljes joggal marasztalunk el ezért.

De vonatkoztassunk el egy pillanatra a cikkíró igazságaitól és vizsgáljuk meg a dolgot egy másik szemszögből: vajon kinek a hibája, hogy olyan gazdasági helyzet van, amelyben a végzős diák nem mer kilépni a munkaerőpiacra, és inkább a diákmunka lehetőségét választja? Gyári munka, mezőgazdasági munka, általában 450 Ft-os órabérért. És legalább jár mellé diákkedvezmény a közlekedésben. Milyen az az ország, ahol jobban megéri diáknak lenni, maradni, mint rendes munkahelyet keresni? Elmarasztalhatjuk-e azokat a hamarosan friss diplomásokat, akik úgy lépnek be a munka világába, hogy sötétben kell tapogatózniuk? Talán semmire sem mennek majd a diplomájukkal. Esetleg csekély munkanélküli segély várományosai, vagy maradnak a Burger Kingben, ahova diákéveik alatt dolgozták be magukat.

Mire építhet a mai kor friss diplomása? Mi motiválhatná azokat a fiatalokat, akik az egyetem berkeiben keresnek menedéket, esetleg valóban nem jogosan, más adófizetőket terhelve ezzel?

Ennyit a kérdésekről, melyek kicsit a másik oldalt voltak hivatottak támogatni. Térjünk vissza még egyszer a cikkre, mégpedig azon részére, ahol a jelenség megoldását fejtegeti:

„Megoldást jelenthet a jelenlegi fejkvóta-rendszer visszaszorítása mellett valamiféle hallgatói pályakövetési rendszer kialakítása. Így azon hallgatók esetében, akik évről évre minduntalan nem nyújtanak értékelhető teljesítményt, minden támogatást meg lehetne vonni, hogy tanulmányaikat kizárólag önköltséges alapon folytathassák bármely intézményben.”

Az idézett cikket Jobbágyi Gábor írta körülbelül egy éve, a Magyar Hírlapban jelent meg. Azóta sok változás történt az oktatásügyben. Valószínűleg az államilag finanszírozott helyek csökkentése a megélhetési álhallgatók ügyében is hoz változást. Az már más kérdés, hogy megfelelőnek tartjuk-e ezt a módot.

Heltai Sára

SZTE Őszi Állásbörze és Mesterképzések nyílt napja a TIK-ben

Gondolom, sokan vagytok az én helyzetemben, végzős hallgatóként a mesterképzésen. Bizony, érzékenyen érint ez a téma. Nem mindegy, hogy milyen kincset érő állásokra is bukkanhatok, és persze ezeket hol is találom meg. Nem vagyok szegedi, így igyekszem felfedezni mind a szülővárosom adta, mind a szegedi lehetőségeket.

Ebben nagy segítséget jelentett az állásbörze. Már nyolcadik alkalommal rendezték meg, a napja pedig 2012. október 16-a volt. Szép számban jelentkeztek cégek, akik tehetséges és szorgalmas gyakornokokra vadásznak. Reggel 9-től egészen délután 5-ig majdnem 30 regionális és országos vállalat képviseltette magát. Segíteni próbáltak abban, hogy mire is számíthatnak a pályakezdők, milyen elvárásaik vannak egy-egy munkavállalóval szemben, akár szakmai tapasztalat vagy nyelvismeret terén. Sokan kínáltak már részmunkaidős állásokat, gyakornoki programokat, főleg itt a régióban, de akadt pár betöltetlen hely Budapesten is. Azt hiszem, elmondható, hogy szinte minden évben többségében informatikai cégek állítanak standot. Az idén sok HR-es hely is kiadó volt még, egyre többen érdeklődnek ez iránt.

Nem csak állásbörze volt ezen a napon, hanem a Mesterképzések nyílt napja is. A legtöbb egyetemi kar felállított egy-egy standot, ahol a hallgatói önkormányzat tagjai ismertették, milyen mesterképzéseket kínálnak, melyek a lényeges tárgyak, és ami a legfontosabb, az élet milyen területén lehet ezzel majd elhelyezkedni. Hiszen sokszor esünk abba a hibába, hogy a jól csengő szak mögött nem azt kapjuk, amire számítottunk.

Természetesen mindezek mellett megismerkedhettünk az önéletrajzírás minden kis fortélyával, mitől is igazán jó, melyek azok az információk, amelyeket nem szabad kihagyni, és mi az, amit nem írnánk bele, pedig pozitívan dönthet egy állás megpályázásánál. Találkozhattunk grafológussal, aki sok érdekességgel és tanáccsal láthatott el. A Csongrád Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja ismertette az aktuális munkalehetőségeket és sok tanáccsal látta el a pályakezdő fiatalokat, hogy mit is kell tenniük, mikor tanulmányaikat befejezték, azonban állással még nem rendelkeznek.

Az elhangzottakat érdemes mindenkinek megfogadnia. Személy szerint sok prospektussal tértem haza, felmértem, mire is számíthatok, mikor végzek. Bár sok különbséget nem fedeztem fel az elmúlt évek felhozatalához képest. Még mindig sok munkavállalót keresnek informatikai és gazdasági területen. Hiányoltam azonban a változatosabb célterületek, cégek megjelenését.

Remélem, aki megjelent, talált ízlésének és elképzelésének megfelelő gyakornoki helyet és sok új ismeretet vitt haza a tarsolyában.

Természetesen senki se csüggedjen, ha erre az eseményre nem tudott elmenni egyéb elfoglaltság miatt, hiszen tavasszal ismét megrendezésre kerül.

Vidovenyecz Éva

„Színház az egész világ…”

***„… s színész benne minden férfi és nő. Fellép és lelép: s mindenkit sok szerep vár életében.”* – folytathatnánk a méltán világhírű Shakespeare-sorokat. A közhelyek elkerülése érdekében azonban nem ezt tesszük, nem filozofálunk a teátrumokról. Inkább valami egészen másba, valami gyakorlatiasabba vetjük bele magunkat: bekukkantunk a Szegedi Nemzeti Színház kulisszái mögé! Avagy, éljen a Színházi Nyílt Nap!**

Fotó: Lengyel Nóra

A 17. Őszi Kulturális Fesztivál keretén belül idén is megrendezésre került a hatalmas érdeklődésnek örvendő Színházi Nyílt Nap. Azok a kíváncsiskodók, akik október 17-én, egy gyönyörű napsütéses szerdán ellátogattak a kultúra ezen bölcsőjébe, könnyedén magukévá tehették a „Broadway-érzést”. Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere: kedves nyitószavak Gyüdi Sándor, színházi főigazgatótól, színészek vezette kulisszatúrák az épületen belül, műhelytitkok, balett óra, jelmezpróba és paróka-mustra, daltanulás és még sok más.

Mi a kulisszatúrára voksoltunk. Célirányosan, bár gyorstalpaló nélkül, felkészületlenül érkeztünk a színház főépületébe. Előzetes élményeink, réges-régi látogatásaink persze voltak, de úgy gondoltuk, hogy egy ilyesféle túra alatt remekül kikupálódhatunk a teátrum történelméből. Tévedtünk. És talán csalódtunk is, de ezúttal pozitívan. 15-20 főből álló csoportunk idegenvezetője, mestere, mentora, a „szegedi nemzetiben” már 1997-óta játszó, Borovics Tamás színművész volt.

Utólagos nyomozás után kiderült róla, hogy a karizmatikus, kérdésekre és válaszokra egyaránt nyitott, jószívű vezetőnk már számtalan darabban feltűnt a világot jelentő deszkákon. Szeged mellett Nyíregyházán és Kőszegen is vendégszerepelt már, manapság pedig *A mundérvásárhelyi búcsú*ban, valamint az *Egerek és emberek*ben találkozhatunk vele. Nos, Borovics úr egy rendkívül emberi, kissé meglepő mozzanattal indította utunkat: az előre kapott prospektust a „Wikipédiáról is megszerezhető” anyaggal, ahogyan fogalmazott, sutba vágta és mint mondta, saját élményeivel, emlékeivel, az igazi kulisszatitkokkal vár bennünket.

Így is tett, s akármerre is jártunk a folyosók, emeletek labirintusában, folyamatosan mesélt, majd pedig kérdéseinkre is válaszolt. Mondhatni, keresztül-kasul bejártuk a színházat: voltunk a színpad alatt és felett, meg persze rajta is, megfigyelhettük a színész és a néző szemszögéből egyaránt. Belestünk az aprócska, de rendkívül kellemes fodrászatba, bekukkantottunk a serényen munkálkodó varrónők szentélyébe, ahol épp férfi jelmezek készültek. A színház háttérmunkásairól is szó esett: ugyan gyanítottuk, hogy ami a színpadon a szemünk elé tárul, az csak a jéghegy

Fotó: Lengyel Nóra

csúcsa, de Borovics úr erről végképp meggyőzött bennünket. Megemlítette a világosítók, a díszlettervezők- és rendezők munkakörét, de hasonlóképp okulhattunk a zenekar, a súgók, a drámatanárok és a tánckar szokásairól, titkairól is. Néhány adatot még így is beleszőtt mondókájába, de unalmas évszámok helyett a függöny hossza, egy-egy díszletdarab súlya, vagy éppen a mozgatható körszínpad felépítése került terítékre. Mi meg csak ámultunk és bámultunk, szívtuk magunkba a sok-sok információt… Egyetemista és öreg néni-bácsi, középkorú és kisgyermekes egyaránt áhítattal hallgatta az érdekesség-áradatot, s nem is vettük észre, hogy elszaladt az idő.

A túra hosszúra nyúlt, a „csoda” majd’ két órán keresztül tartott. Közben egyéb csapatokkal is szembetalálkoztunk, élükön egy-egy színművésszel, a csoport tagjain ugyanazt a lenyűgözöttséget látva, mint nálunk. „Jó társaságban gyorsan telik az idő”, mondja a kissé elcsépelt toposz, de a mi esetünkben ez abszolút igaz volt. Nem mondom, hogy abba sem akartuk hagyni, ki sem akartunk jönni az épületből, pedig mondhatnám. Egy bizonyos, ha nem is mindannyiunkban, de legalábbis legtöbbünkben felerősödött a „színházba menni akarás” vágya.

Sétánk végére megkedveltük, beleszerettünk, de legalábbis irigyeltük Borovics Tamást munkájáért, kiállásáért, kedvességéért. Rajongtunk érte, rokonszenveztünk a darabokkal, legyen szó operáról vagy drámáról, imádtuk a légkört, a bársonyos páholyokat, az aranyszínű korlátot, magát a színházat. A kezdősorban említett Shakespeare-mondatok megfogantak bennünk, elhittük minden egyes szavát: a színház, kit hosszabb, kit rövidebb ideig is, de beszippantott bennünket.

Lengyel Nóra

Szegedi Jazz Napok

Hatalmas várakozás előzte meg az idei Jazz Napokat, hiszen a fesztivál idén ünnepelte fennállása 40. évfordulóját. A szervezők ki is tettek magukért, ugyanis nem kisebb sztárokkal rukkoltak elő, mint Lajkó Félix, Vukán György, de az igazi sztárvendég az idős Han Bennink mellett az élő dzsesszlegenda, az ötszörös Grammy-díjas Terence Blanchard volt!

szeged jazz days

Idén is rendkívül kíváncsian vártam, hogy kik lesznek a Jazz napok fellépői. Már szeptember elején rávetettem magam az Internetre és kerestem a morzsákat, amelyből tájékozódhattam volna a programot illetően. Mégis a városban láttam meg először a szereplőket egy plakáton, amely előtt percekig állhattam, hiszen személyes kedvencem és egyik példaképem, Terence Blanchard nevét pillantottam meg a papíron.

Talán egy hét sem telt bele, de már kezemben tarthattam a két napra és nyolc koncertre szóló igencsak alacsony áron megvásárolt bérletemet. Csak később − amikor már az Internetre is felkerült a program − láttam, hogy a negyedik ikszbe lépett a fesztivál, valószínűleg ez lehetett az oka a nálunk kevésbé ismert, de a világon hatalmas elismerésnek örvendő sztár meghívásának.

Napi négy koncert rengeteg, így az első napra kettőt szemeltem ki. Az első Han Bennink holland dobos triójának előadása volt, akiről előismerettel nem rendelkeztem, azonban végignézve a vele egykoron zenélők során kíváncsiság ébredt bennem. Bennink idén töltötte 70. születésnapját, de testi mivoltában teljesen egészségesnek látszott, habár a hangja már egy jóságos nagypapa rekedtségét idézte. Különleges élményt nyújtott, hiszen a free jazz kaotikus elemeit ötvözték a klasszikus jazz megnyugtató, dallamvilágában kiszámítható részleteivel, ezzel adva lehetőséget arra, hogy a free jazz műfajtól tartózkodók is a helyükön maradjanak. Meglepő fordulatokkal éltek, Bennink egy szál pergőn szólaltatta meg zenei eszköztárát, de a zenei mókához a színpadot is kölcsönvette egy szóló erejéig, míg zongoristája a húrokon alkalmazott szólójával állt be a jazzlegenda mellé.

Lajkó Félix neve kissé kilóg a sorból, hiszen a világzene Magyarországi nagykövete még finoman szólva sem nevezhető jazz-zenésznek, ellenben erényein ez mit sem változtat. Lajkó a szokásoktól eltérően most szakáll és hosszú haj nélkül, napszemüvegben kápráztatta el a közönséget zenekarával, aki számonként váltotta fel hegedűjét az asztalon fekvő citerára. Igazi közönségsiker, gyors futamaira hálás tapsviharral reagált a hallgatóság, Lajkó pedig többször is visszatért a színpadra egy-egy extra számot játszani.

Berkes, Vukán, Kőszegi

A második nap tartogatta számomra az igazi meglepetést. Már az első koncertet is kíváncsian vártam, hiszen a Csepregi-Rátonyi-Gayer-Jeszenszky által fémjelzett Budapest Acoustic Quartetben elismert zenészek muzsikálnak, számomra Jeszenszky neve csengett ismerősen. A szegedi közönség szokás szerint hálás tapssal díjazta a műsor minőségét. Jeszenszkyék saját számokkal készültek, előadásuk végére pedig előkerültek Seress Rezső számai, akinek örökzöld slágerei manapság is újrafeldolgozásra késztetik mind az időseket, mind az ifjakat. Csepregi Gyula markáns és elegáns szaxofonjátéka magával ragadta a közönséget a *Szomorú vasárnap* alatt, Rátonyi Róbert szerzeményei pedig különleges színt vittek az estébe. Az együttes a populáris jazz világát hozta el Szegedre, így az apró belépési hibáktól eltekintve rendkívül színvonalas produkciónak örvendhettünk.

Mindig is szerettem közelről szemlélni a zenészeket, az érzelmeket, ahogy kiül az arcukra, mert ez új színt ad a zenének. Az első sorban sikerült helyet találnom, de eléggé a szélén, ahol a hangfal nem adta vissza annyira a zenei élményt, így hát rögtön lecsaptam a lehetőségre, hogy beljebb üljek. Nem bántam meg! Olyan műsor következett, amely a nevek alapján elvárható volt, a színpadra Vukán György Szupertrióját szólították, ahol az idős Kossuth-

Terence Blanchard

díjas zongorista mellett Kőszegi Imre „szuperdobos” és Berkes Balázs „szuperbőgős” foglalta el a helyét. Egy szóval jellemezném a koncertet: időtlenség. Az időtlenség végtelensége töltötte be a termet, Vukánék professzionális előadást nyújtottak, a közönség pedig egy emberként követelte a további számokat. Berkes Balázs arcizmai hűen tükrözték játékát, akár a szememmel is hallgathattam volna a zenét. Kőszegi törtritmusú bejátszásai, hamis kacsintásai, Vukán „szuperkeze”, mely simogatva repült a billentyűkön, csodálattal töltötte be a termet, mi pedig bámultuk a három mestert és majdnem táncra perdültünk a melódiák alatt. „Ez igen, Uraim!” − konstatáltuk a szünetben elismerően az előadást, a tavalyi Brotherhood után idén is egy hazai világszámot hallhattunk.

Terence Blanchard az egyik legfoglalkoztatottabb jazz-zenész az Egyesült Államokban. Modern dzsesszista, quintetjével egész évben turnézik, hazánkba először látogatott el. Az örökifjú Blanchard megjelenése (deszkás cipő, zakó, betűretlen ing, ronda lila zsebkendő a zakózsebben) felütésnek sem rossz, a zenei felütés viszont… Na, az már ütős! Egzotikus, matt színű, összeabroncsozott masszív trombitája puha, lágy hangokat fúj a fülbe, a szaxofon pedig követi a dallamot. Férfias, modern elemekkel tarkított muzsikájuk avantgárd szólamokat és ritmustöréseket kölcsönöz, a modernre jellemző célirányosság azonban kitörölhetetlen zenéjükből. Elképesztő összhang és pontosság köti össze őket, mint akik egy életen át együtt zenéltek… Pedig szó sincs róla! A fiatal bőgős, név szerint Joshua Crumbley mindössze 21 éves! Játékán ebből nem lehet semmit sem észrevenni, ujjai óraműpontossággal követik Kendrick Scott dobjátékát, amire szavak talán nincsenek is, és akit Blanchard a felkonferálásnál egészen egyszerűen a világ leggyorsabb kezű dobosának mond. A zongoránál egy ifjú kubai, a Havannából emigrált Fabian Almazan. Almazan együtt él a játékkal, pregnáns akkordjai, melankolikus szólói bizonyítják helyét az együttesben. Brice Winston szaxofonos alázatos kíséretei, domináns, virtuóz szólói, free-s sikításai kiválóan helyezkednek el a zenében. A performansz koronája Blanchard, aki kiemelkedik ebből a remek formációból zenekarvezetésével, tekintélyével. Egyéni szólói, kemény skálái keretet adnak ennek a remek estének, amelyet Drienyovszki András szervező sorai zárnak.

Köszönjük minden fellépőnek a felejthetetlen élményt, jövőre ismét ugyanitt!

Nyerges Ábel

A börtön ablakába…

Nem mindennapi kiállítás otthona volt a Fekete Ház, ugyanis 2012. október 9-től egészen november 18-ig a szegedi Csillagbörtön „lakóinak” képzőművészeti alkotásaiból rendeztek tárlatot „Élettér” címmel. 29 elítélt összesen 94 műve volt megtekinthető – köztük makettek, olajfestmények, kerámiák, üvegfestmények, cérnaképek.

Belépve a kiállítóterembe a kíváncsi látogató a szegedi fegyház celláinak hasonmásában találta magát. Azonnal kiderült, hogy a cél nemcsak az, hogy a fogvatartottak képeit mutassák be, hanem az is, hogy a laikus némi betekintést nyerhessen a börtön mindennapjaiba. A lakótér a minimalista stílusirányzatot követi, a ruházatban a kék és a szürke dominál.

A viccet félretéve, a börtönlakók szigorú napi- és hetirend szerint élnek, reggel ötkor van ébresztő és este nyolckor takarodó. Az elítéltek előtt nyitva áll a lehetőség, hogy dolgozzanak vagy tanuljanak, továbbképezzék magukat a művészetek terén. A fegyintézetben színjátszó társulat, zenekar és képzőművészeti szakkör működik, amelyek tagjai évente egyszer a Dankó Pista Fesztiválon megcsillogtathatják tehetségüket a „Ki mit tud?”-on.

A leszabályozott, meglehetősen egyhangú életvitel mellett ugyanebben a szobában megjelenik a kreativitás is. Elképesztő, hogy mire képes a szükség… Soha nem hittem volna, hogy szövegkiemelőből egy tű és egy gyerekjátékokban is fellelhető motor segítségével tetoválógépet lehet készíteni, vagy hogy a férfi dezodor, esetlegesen a pezsgőtablettás doboz remek zseblámpává válhat „szakértő” kezek között. Mint ahogyan a fenti példák is jól igazolják, ötletességnek nincsenek híján a fiúk, de kézügyességgel is megáldotta őket az ég, ahogyan ezt a következő két terem is példázza.

Nehéz szavakba önteni, amit láttam. Természetesen a képek egy részét a börtönlét ihlette. P. Zoltán festményei megörökítették a verések, a kávénak és ciginek betudható örömök, illetve a „friss hús” állapot élményét. Hatalmas olaj festményeiről egyszerre sugárzik a fájdalom és a megnyugvás, gyakori „vendég” a madár motívum, illetve az elsorvadó lelkek ábrázolása is jellemző. Mély lélektani elemzés nélkül is könnyen megállapítható, hogy a börtön falai közti élet nem fenékig tejfel, és az egymásnak ellentmondó érzések táptalaja. B. Balázs képei úgyszintén kifejezőek, egyik képén egy szívet, egy gerincet valamint egy agyat ábrázol. Alkotásának címe „Csendlélek

(Tiltott tárgyak)”, amely igen lehangoló képet ad fegyházi környezetről, ne legyen szíved, se agyad és légy gerinctelen.

Felüdülés volt a valóságot leíró művek között a „börtön falain túlról” szóló művekben gyönyörködni. Volt, aki a hét vezért festette meg üvegre, mások szegedi emlékképekkel igyekezték feledtetni a bezártságot vagy a népi motívumoknak, a természeti képeknek hódoltak, megint mások – mint egy szegedi csónakkészítő is – gyerekjátékoknak beillő, a legapróbb részletekig kidolgozott traktor, motor, helikopter, szekér és a Szőke Tisza névre keresztelt hajó modelljét készítették el.

A kiállítás megtekintése után kicsit kutatgattam, és rátaláltam a Csillagbörtön hivatalos internetes oldalára, ahonnan megtudtam, hogy közel 1600-an élnek jelen pillanatban a fegyházban, amely „az életfogytig és a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést töltők kijelölt letöltő háza”, tehát egy szó, mint száz „kemény fiúk”, akik feltehetőleg megbocsájthatatlan bűnt, rosszabb esetben bűnöket hajtottak végre. Nem kenyerem ítélkezni, sőt nem is áll szándékomban, csupán arra szeretnék rávilágítani, mennyire nehéz elvonatkoztatni a ténytől, hogy az alkotó bűnöző, továbbá azt hangsúlyozni, hogy az alkotások megítélése rendkívül összetett, ambivalens érzéseket szül. Hogy mit értek pontosan ez alatt? Figyelembe véve az ingerszegény, sivár környezetet, a szakirányú képzettség és a szakmai segítség hiányát, tagadhatatlan a művek zsenialitása, amelyek arról tanúskodnak, hogy az elítélt is csak egy ember, mi több bármelyik képet örömmel akasztanám ki a szobám falára. Ellenben nem vagyok benne biztos, hogy meg tudnék feledkezni a művész előéletéről.

Léber Dina

Romkocsmatúra, II. felvonás

Előző számunkban a fővárosi romkocsmákkal, legalábbis egy részükkel szórakoztattunk Benneteket. Ha kipihentétek az esztétikai- és egyéb, aznapos-másnapos fáradalmakat, akkor tartsatok velünk kedvcsináló kocsmatúránk második (és egyben utolsó), ezúttal vidéki turnéjára. Képzeletben pattanjunk autóba vagy támogassuk jegyvásárlással a MÁV-ot, s induljunk nyugatról keletre, a hűséges Sopronból, hogy aztán szeretett Szegedünk röpke kitérője után továbbutazhassunk a Szinva-patak partjára, Miskolcra, végezetül pedig kikössünk a delejes-délibábos Debrecenben.

Gázfröccs – Nem is gáz és nem is csak fröccs

Első utunk Sopron szívébe vezet bennünket, ahol a Deák téren szembetaláljuk magunkat az alig tucatnyi vidéki romkocsma egyikével, a *Gázfröccsel*. Fiatal romkocsmával állunk szemben, ahol a tulajok kifejezetten a budapesti modellt tartották szem előtt: egy fővárosias, kellemes és kulturált szórakozóhelyet álmodtak meg Sopron apraja-nagyjának, s céljukat remekül el is érték.

A hangulatos hely koncepciója az volt, hogy a nap bármely szakában fel lehessen keresni, s ne merülhessenek fel „korproblémák” sem. Éppen ezért egyszerű kialakítással, kedves, szerethető belsővel, nyáron kertmozival kedveskednek a közönségnek: a polcok roskadoznak nagyanyáink hagyatékával, elég, ha csak a vajköpülőre vagy a mázas Miska-kancsóra pillantunk. Az ósdi kredencben csillogó-villogó poharak fogadják a szomjúhozót, s egy jó hideg fröccs mellett végignézhetünk a további berendezési tárgyakon: van itt porcelántányér a falon, Márka üdítős fogas dísz, gumikacsa-mécsestartó, bringák a fej felett, kandalló, régi televízió-rádió kombó vagy épp virágos tapéta. Semmi csicsa, semmi túlzás, a vidékies kocsmahangulat mégiscsak remekül megjelenik a falak között, ahol jelenleg fotókiállítás is látogatható. Megéri betérni.

Rongy – „Zsíros kenyér kultúrával tálalva”

A *Rongyot* azt hiszem, senkinek sem kell már bemutatnom, hisz jól ismerjük mindannyian. Szegeden, a Kossuth Lajos sugárúton fekvő romkocsma a régi ruhagyár egykori raktárépületében található. A lassan első születésnapját ünneplő *Rongy* sok-sok koncerttel, szemet gyönyörködtető dizájnnal és kedves légkörrel várja a betévedőket. A bejárat előtt puritán kerthelyiség szolgálja a kényelmet. A belső dekorációját elődje, az egykori ruhagyár ihlette: az oszlopsorok között kifeszített szárítóköteleken színpompás, olykor maszatos, kicsi vagy éppen hatalmas ruhadarab lengedez, várva a már-már időtlen száradást. Kiemelendő még a falakon futó bakelit-dekor, ami végigvezeti a szemet egészen a pulttól kezdve, a „vegyesbazár” ülőalkalmatosságokon keresztül a kicsiny, de mégis hangsúlyos színpadig. Mert bizony, a *Rongy* még színpaddal is büszkélkedhet, helyet adva így élőzenének, irodalmi esteknek, hangszerbemutatóknak és egyéb programoknak. Azokból pedig van elég: szinte nincs is olyan este, mikor ne lehetne szabadidőnket hasznosan eltölteni a szegedi romkocsma falain belül.

Egy szó, mint száz, aki még nem fedezte fel magának a helyet, annak egy próbát mindenképp megér, aki pedig már visszatérő vendég, az ezúttal pihenjen meg egy kényelmes fotelben egy nagy korsó Rongysörrel, s egy szelet zsíros kenyérrel és legeltesse fáradt diákszemeit a lenyűgöző eklektikán.

LAZA – A „Gasztro Bisztró”

A közelmúltban Miskolc belvárosában megszületett egy romkocsma, melyet *LAZA Romkocsma és Poharazó* névre kereszteltek el. „Szülei” nemcsak az egyedi nevére, hanem a trendi kialakítására is odaadóan figyeltek: minden nagyon *laza*, a soksok apróság, csecsebecse tökéletesen kiegészíti egymást. Gondos ellenőrzés után bizton állíthatom, hogy már a romkocsma honlapja is nagyon megnyerő, sejteti, hogy a LAZA nem egy „tucathely”, amivel bármelyik utcában találkozhat az ember.

Némi böngészés után szembeötlött, hogy a miskolci poharazó különösen széles italpalettával várja az érdeklődőket: a sokféle alkoholtól kezdve számtalan „bambival” is találkozhatunk, így nem csak a sörök és a borok szerelmesei, hanem egy finom kis szörpre, netán házi limonádéra vágyó kuncsaft is megtalálhatja a kedvencét. A harapnivalókat külön kiemelném, ugyanis azt hiszem, hogy nem csak az én számban fut össze a nyál a libazsíros-lilahagymás cipószelet vagy a házi, pácolt fetasajt hallatán. Fogyókúrázók kivételével senki ne kerülje el a helyet, sőt még a diétázók is felfüggeszthetik egy időre a koplalásukat, hogy megismerkedjenek ezekkel az „ízcsodákkal”.

Végezetül pedig essék pár szó a dizájnról: a frekventált helyen található romkocsma egy kissé ósdi épületben kapott otthont. Ez azonban kicsit sem nem csorbít dicsfényén, ugyanis számtalan dizájnelemmel szórakoztatja vagy éppen gyönyörködteti a betévedőt: kötélkilincsek, körloggia, napernyős kerthelyiség, hordóasztalkák, zsalugáteres ablakok, péntekenként pedig latin-est vár minden kíváncsiskodót.

Roncs – Szerelem első látásra, avagy örökre a tiéd!

Országjáró kocsmatúránk végállomásaként a debreceni *Roncs*ot szemeltem ki. Némi elfogultság azért tagadhatatlanul közrejátszott abban, hogy szülővárosom fiatal látványosságát hagyjam utoljára. Mentségemre legyen mondva, hogy már legelső alkalommal egymásba szerettünk, a *Roncs* és én. Ezután nem is volt megállás, a hosszú nyár alatt számtalanszor megfordultam falain belül, s hamar kiderült, hogy új törzshellyé lépett elő számomra. No, de komolyra fordítva a szót… milyen is a *Roncs*? Lendületes, tágas, olykor zsúfolt, de mérhetetlenül változatos. A nyár folyamán helyet adott az Olimpia és a Foci EB folyamatos kivetítésének, s különböző koncerteknek is. Ez utóbbiról manapság sem mond le, s színpadán megfordulni látszik a magyar könnyűzenei élet apraja-nagyja. Az ismert magyar rockerek alapította romkocsma töretlen népszerűségének kulcsa, dizájnja, s talán tagoltsága is lehet. Rendelkezik ugyanis egy hatalmas kerthelyiséggel, óriási koncertteremmel, kávézóval és szökőkúttal, sőt, több pulttal is.

Fotó: Lengyel Nóra

Berendezése szemet gyönyörködtetően sokszínű, eklektika jellemzi ám a javából: cintányérok sokasága a plafonon, „kibelezett” autók ülőalkalmatosságként, Teddy macik ketrecbe zárva, színes próbababák a fej felett, Hófehérke és Batman furcsa kettőse a mosdóban. Kiskomód, nagyfotel, üvegasztal, írógép a falra szögezve és még a TV Maci sírja is a repertoárjába sorolható. Hogy dicshimnuszom nehogy tetőzzék, romkocsmatúránkat ezennel berekesztem, megköszönöm szíves figyelmeteket és társaságotokat, s várlak Benneteket a kedvenc padomnál a *Roncs*ban, egy igazi Debrecendarabka szívéből.

Lengyel Nóra

Simon's cat legsajátabb könyve

Adott egy rajzfilmkészítő, három macska, néhány korai vázlat, aztán egy videó – ami annyira jól sikerül, hogy aztán kell még egy epizód, meg még egy, meg még egy… Simon macskája ma már akkora népszerűségnek örvend, hogy az egyik legnagyobb videómegosztó portálon található rajzfilmek mellett már több könyv is megjelent, a hivatalos oldalon pedig többféle ajándéktárgyból is választhatunk.

Nálunk Simon's cat legsajátabb könyvének igazi debütálása a 2011-es könyvhéten volt. A Könyvfakasztó Kiadó és a Magyar Simon's cat közös akciót hirdetett: aki a könyvhéten ellátogatott a kiadó standjához és ott megvásárolta a kötetet, három hűtőmágnessel is gazdagodott (természetesen mindegyiken az a bizonyos fehér macska díszelgett). Nekem sajnos nem volt lehetőségem ezért Budapestre utazni, de felvettem a kapcsolatot a „magyarországi képviselettel", akiknek egyáltalán nem lett volna kötelező velem foglalkozni (hiszen az akció a helyi vásárlásra vonatkozott), mégis elküldték postán az ajándékokat. („This is the beginning of a beautiful friendship.")

Akik esetleg nem ismernék az interneten fellelhető epizódokat (bár szerintem elég kevesen vannak), azoknak azt javaslom, először ezeket a rövid rajzfilmeket tekintsék meg és csak utána lapozzanak bele a könyvbe. Nem is azért, mert anélkül nem értenék, inkább azért, hogy ne maradjanak le több nagyon jó élményről…

No de hagyjuk is a videókat, hiszen a könyvajánló azért van, hogy a kötetet méltassam. Igen, méltatom, hiszen egy jól megszerkesztett, könnyed, vicces könyvről van szó, amelyet érdemes újra és újra fellapozni. Ez egy képregény-kötet, nem regény, tehát nem fogod egy délután alatt elolvasni. Kicsit olyan, mint mondjuk Márai Füveskönyve, amelyben minden napra jut egy-egy írás… A Simon Tofield macskájának (illetve macskáinak: Hugh-nak, Maisy-nek és Jessnek) életét bemutató kötetet is így célszerű „használni".

Nincsenek benne fejezetek, sem címek, így tartalomjegyzékre sem volt szükség – ami nem is baj, hiszen így még több életképnek jutott benne hely. Persze vannak egy témára felfűzött képsorok (például a konfliktusok a kerti törpével vagy a sündisznóval), de ezek több alkalommal is előfordulnak, így nem áll fenn annak a veszélye, hogy bármelyiket is megunnád.

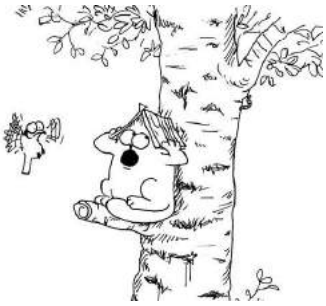

Bevallom őszintén, amióta megvan ez a könyv, folyamatosan kísért engem – hogy kiszínezzem… ☺ Ugyanis minden kép(sor) fekete-fehér, én pedig már kicsi koromban is nagyon szerettem színezni, firkálni, rajzolni… Eddig sikerült megálljt parancsolnom magamnak, de gyanítom, a következő vizsgaidőszakban el fogok bukni…

Kinek ajánlom Simon macskájának legsajátabb könyvét? Akinek van vagy volt már macskája („jé, ilyet az enyém is csinált"), akinek majd lesz (felkészít, mire lehet számítani), annak, aki szereti a kilencéletűeket (még jobban megszereti), de annak is, aki nem (hiszen a legszebb öröm a káröröm). Meow.

Csik Réka©

Ah! Irigy urak!
- A kép túl messze van - 2. rész

… Onnantól, hogy elvesztettem a fonalat, kicsit bedurciztam. Nem akarattal volt, csak mostanában összejött minden. Az állást, amire jelentkeztem, nem biztos, hogy megkapom. Az orrom elől vitték el azt a kék, leárazott Gucci táskát, amit kinéztem magamnak és ezekhez jött még egy kis premenstruációs hiszti. Reszkess világ!

Remélem, nem ezek hatására tartottam egy lányról készült képet ridegnek, lélektelennek, sivárnak és tőlem elég távolinak. A kép három különböző színű sávra volt bontva. Egy kék, egy fekete és egy fehér, vastag csík alkotta a lányt. Még a kéken keresztül is átütött a kék szeme. Annyira kék volt, hogy a kék többi árnyalata el is szégyellte magát, ha ránézett. Minél tovább néztem, annál jobban tetszett. Volt a csajszi tekintetében valami megnyugtató. Most már hiányzik. A hideg rohangász a hátamon, ha rá gondolok. Csak a neve derült ki. Eszti, de furán írták. Valahogy így: Eesti.

De butus vagyok! Az egyik legjobb képet majdnem kihagytam. Pedig annyira epic. Szó szerint. Mert a kép alatt az „epic” szó fluoreszkált. Pontosabban E-pic, mint elektronikus picture. Ez egy különleges tábla volt, amire felírhattad a neved egy odakészített tollal, ezalatt a kép eltűnt, de ahogy végeztél a neveddel, jókívánságoddal vagy a tipikus „Itt jártam. Sanyi – 2012. 05. 17.” keltezéssel, újra előbukkant. Egy sötétzöld háttérből és az előtte levő két igéző szempárból állt a kép. Az egyik nézett fölfelé, a másik pedig le. A nevek, firkák pedig megjelentek körben, apróbb betűkkel. Egyszerű, de nagyszerű. Az alkotó Sam T. Allinn is ott volt és felügyelte, ki, mit ad hozzá a képéhez. A vulgaritás tiltott volt.

A legemlékezetesebbeken kívül persze láttunk egy halom uncsi és tök átlagos képet vázákról és napraforgókról, tájakról, majálisokról, rőzsés emberekről és így tovább. Pont ezekért kértek a legtöbbet. Tetejébe még külön terráriummal védték őket. Fene se érti.

Lényegében ekkor megint ráuntam/untunk az egészre, s így a cuki mini szendvicsekhez mentünk felmérni, mi az, ami finom, de ugyanakkor elég kalóriaszegény. Ez fontos momentum, mert bele akarok férni a bikinimbe.

Inni meg még sem ihatunk száraz pezsgőt, ha csupán csak öt percig kell várnunk a krémlikőr utánpótlásra. Az öt percből tíz lett, majd tizenöt és én hisztizni kezdtem, betömtem két sonkás-hagymás mini muffint a pofimba.

És pont akkor jött oda hozzám a kiállítás kurátora és az est szervezője, Vincent, közepesen magas, széles vállú, karizmatikus, határozott tekintettel és fokhagyma alakú fenékkel. Egyenes, fekete hajtincsei random módon hullottak a szemébe. Öltözködésére hanyag elegancia a jó kifejezés, mindezt megkoronázza Észtországból származó, népi motívumos, kötött sála.

Washingtonban tanult fél évig mindenfélét a festésről meg ilyenekről, de túl tehetségesnek tartotta magát, ezért ott hagyta. Háromszemű Vinceként mutatkozott be. A lelki szemét is beleszámolta. Zavaros, mint a löncshúsos szendvics. Beszélgetésünk alatt egész életrajzát elmondta, Hephaistosos gyűrűjét mutogatta és csak művészetről beszélt. De tényleg! Én csak bólogattam. Ez igen ritka. Talán kicsit unatkoztam, de olyan jóképű volt. Már az esküvőnket kezdtem elképzelni. Ott álltam habos-babos esküvői rucimban, amit 17 nagyobb darab Swarovski kristály díszít. Mögöttem a hat méter uszály és négy óvodás nyoszolyólány. Vince feszes, deltás felsőtestét kiemelő fehér zakóban. Épp a torta ízesítésénél tartottam, amikor hirtelen kezet csókolt és odébb állt, mert meglátta egy havercimboráját. De azt mondta, még beszélünk.

Alig egy másodperc telt el, Ági odarohant hozzám, nagyon izgatottnak tűnt. Én, csacsi, azt hittem, ki akar faggatni a dumcsizásról, de megfogta a kezem és egy fénykép elé húzott, amit állítólag látnom kell.

Lehetett úgy egy méter hosszú, de csak kb. 10 cm magas kép. Fekete-fehér volt. A furi az, hogy mi is rajta voltunk. Ugyanis az est alatt a valószínűleg ismert, Ama Panor fotókat készített körben az egész teremről, összeillesztette őket és kitette a bejárattal szemközti falra a Welcome! felirat alá.

Tényleg ciki, hogy mindenki nézegetheti, amint két muffinnal a pofimban beszélgetek Ágival. Olyan voltam, mint egy mókus. Egy nagyon éhes mókus. Tök égő volt.

Dünnyögve, durcázva, demoralizálva folytattam a fényképek előtti álldogálást. Találgattuk, miért, mikor, hogyan, ki. Biztos csak az olcsóbbakat tették ki, mert mindegyik fekete-fehér vagy az a szépija izé volt, amilyen Instagramon is van. Nem nagy cucc ilyen képeket csinálni. A telcsimmel már vagy ezer ilyet fotóztam. Uncsi. Most új alkalmazásokat kell keresni és egyébként is, ez a 21. század vagy nem? Miért nem színes képeket csinálnak? Valamint a fotók nem is celebeket mutattak, hanem tök ismeretlen néniket és bácsikat, ahogy kapálnak, krumplit esznek, a réten állnak egy halom báránnyal és egy pulival, pálinkát főznek vagy tavaszi nagytakarítanak. Az egyik fotósorozatot egy érdekes kijelentéssel mutatták be: „Nincs kecmec." Kérdem én, de mi van akkor, ha van?

Igenis normális kérdéseket kellene feltenni és azokra érthetően válaszolni. Nem pedig Karinthy-idézetekkel bombázni a gyanútlan csajszikat, mint én. Tulajdonképpen mit ért az alatt, hogy „Álmomban két macska voltam és játszottam egymással"? Mert, hogy az egyik fotósnak ez volt a névjegyén, arany betűkkel. Dombornyomással. Normális? Nem. Idióta? Igen. Nem régóta.

Sok-sok fotót, alkotást és még több, most már ízlésesen elfogyasztott sütit és feleslegesen megivott, többségében kipisilt pezsgőt követően emlékeim szerint becsiccsentettünk…

Nem mondom, hogy az ingyen pezsgőért mentünk. De az is a listán volt. Csajos nap lévén be akartunk pasizni, ezért minden sármos, jóképű, elvetemült művészlélekkel beszélgettünk. Kivétel azzal a spanyollal, akinek hosszú, tüskeszerű bajusza volt. Az ő képeit nem is értettem. Na, mindegy.

Egyik pasit váltottam a másik után. Nem is emlékszem mikor csevegtem ennyi idegennel utoljára. Ja, de. A múlt hét pénteki, ötperces randin a Dinamit szikra rendezvénysorozaton belül, az Ördögi Angyal Pubban. Bár a tiszavirág elnevezés ötletesebb lenne… Úgyis olyan rövidéletűek az ilyen helyeken induló kapcsolatkezdemény-bimbók. Ráadásul be is kellett öltözni. Angyalnak! Vagy ördögnek. A barátnőimmel mennyeien éreztük magunkat, de két montenegrói vízilabdázót a pokolba kívántunk volna. Csak nem beszélünk montenegróiul. Visszatérve a pasikínálatra. Újra beszédbe elegyedtem Vincenttel, aki felajánlotta, hogy hazavisz. De nem akárhova haza. Hozzá haza. És nem akárhogy. Hanem sportkocsival. Tűzpiros sportkocsival, bár ez a sötétben nem látszott, ahogy az sem, hogy már a kocsiban letoltam a bugyimat. Semmi lacafaca. Bár laca nincs, de faca van. If you know, what i mean.

Y-ozva, Dzsémsz Bond style-ban, csikorgó kerekekkel kanyarodtunk ki a parkolóból Porsche kabriójával. A többi hapsi csak nézett. Ah! Irigy urak…

Harkányi Mónika

Pavlicz Ágnes:

Őrület?

Te dolgozol, hogy házat építs,
Én álmodom, teremtem a világom.
Te sírsz, ha fáj az élet,
Én beszélek az Úrral, a neve: Lélek
Te sodródsz az árral,
Míg én a parton sétálok.
Bár dobálhatsz sárral,
Egyszer Istenné válok.

Gyula, 2010. december 1.

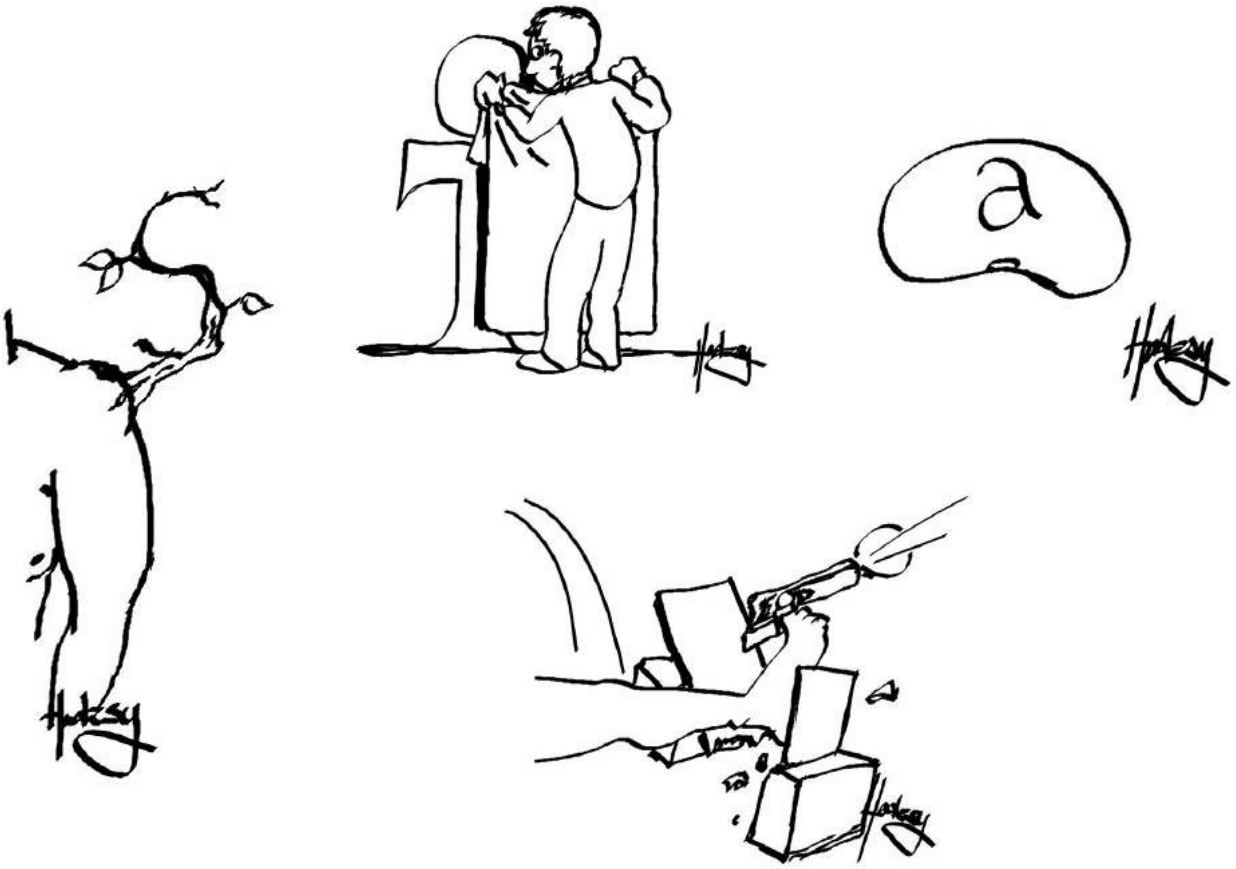

Megfejtések:
1. válság 2. takarít 3. babona 4. lábtörlő

Móra Nyúz − a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Főszerkesztő: Salamon Teodóra

Tördelőszerkesztő: Salamon Teodóra

Olvasószerkesztő: Apjok Vivien

Korrektúra: Salamon Teodóra

Szerzők: Apjok Vivien, Csík Réka, Farkas Levente, Gódor Nikoletta, Harkai György, Heltai Sára, Léber Edina, Lengyel Nóra, Maksa Hun Balázs, Nyerges Ábel, Pavlicz Ágnes, Varga Bálint, Vidovenyecz Éva

Borítórajz: Danyi Ildikó

Képek, illusztrációk: Apjok Vivien, Csík Réka, Danyi Ildikó, Hadzsy János, Mészáros Zsanett, Nagy Zsuzsanna, Lengyel Nóra, Simon Anikó, Szeverényi Krisztina

A további képeket Internetes oldalak segítségével közöltük:

http://blog.netfactory.hu/2011/04/az-egyetemi-allasborzen-jartunk/szte-allasborze7/;
http://cdn.betacie.com/fmylife/data/en/illust/sc_FML_fix.jpg
http://www.demotivalo.net/view/61471/egyetemista-elet; https://www.facebook.com/gazfroccs;
https://www.facebook.com/lazaromkocsma?sk=photos;
http://www.forrasfolyoirat.hu/; http://www.partyponty.hu/posts/2358-piknik-fesztival-a-rongyban; www.photo4u.hu;
http://www.privatemusic.hu/; http://theoldbatcadet.blogspot.hu/2010/08/simons-cat-interview-with-simon.html